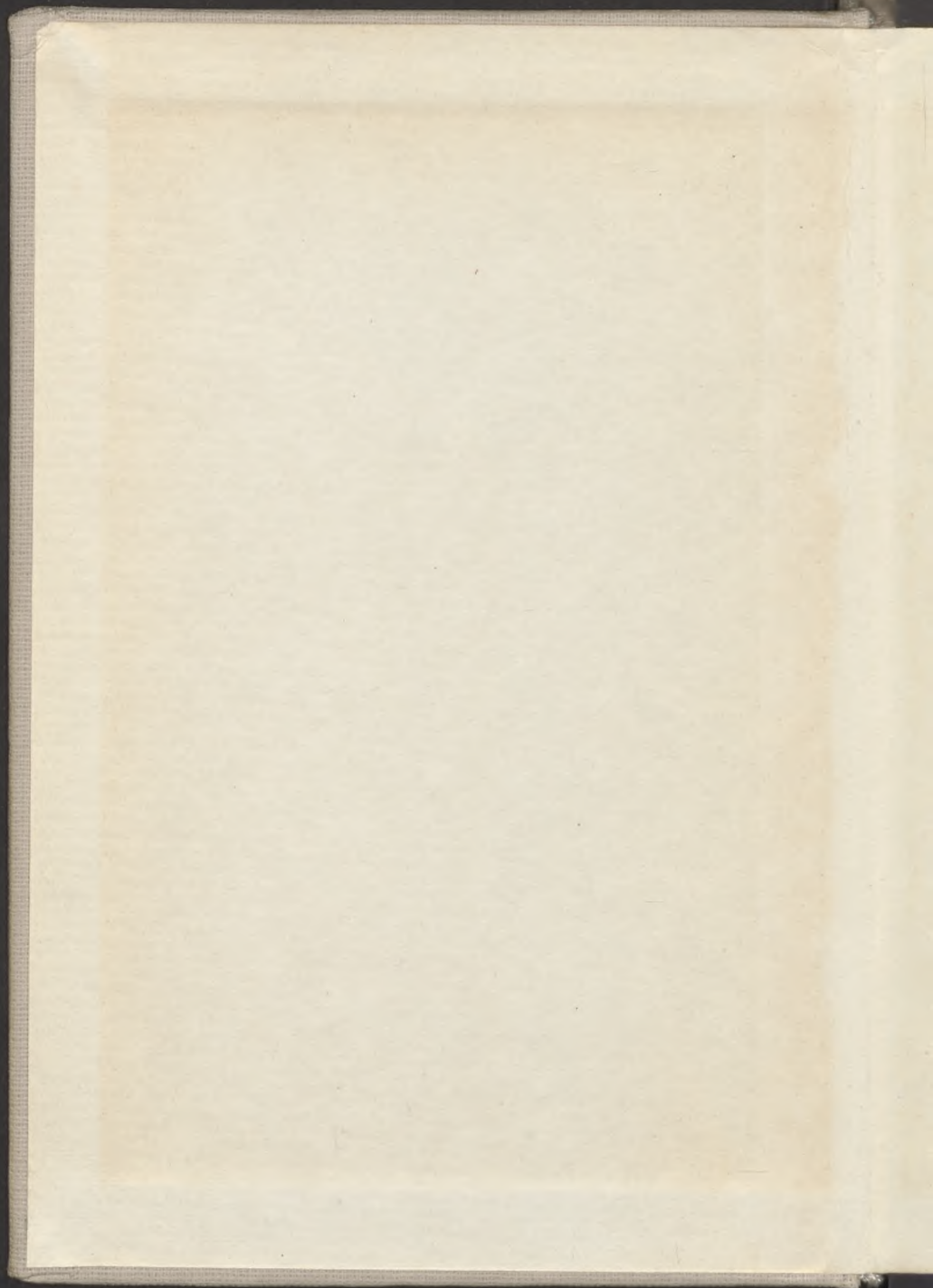
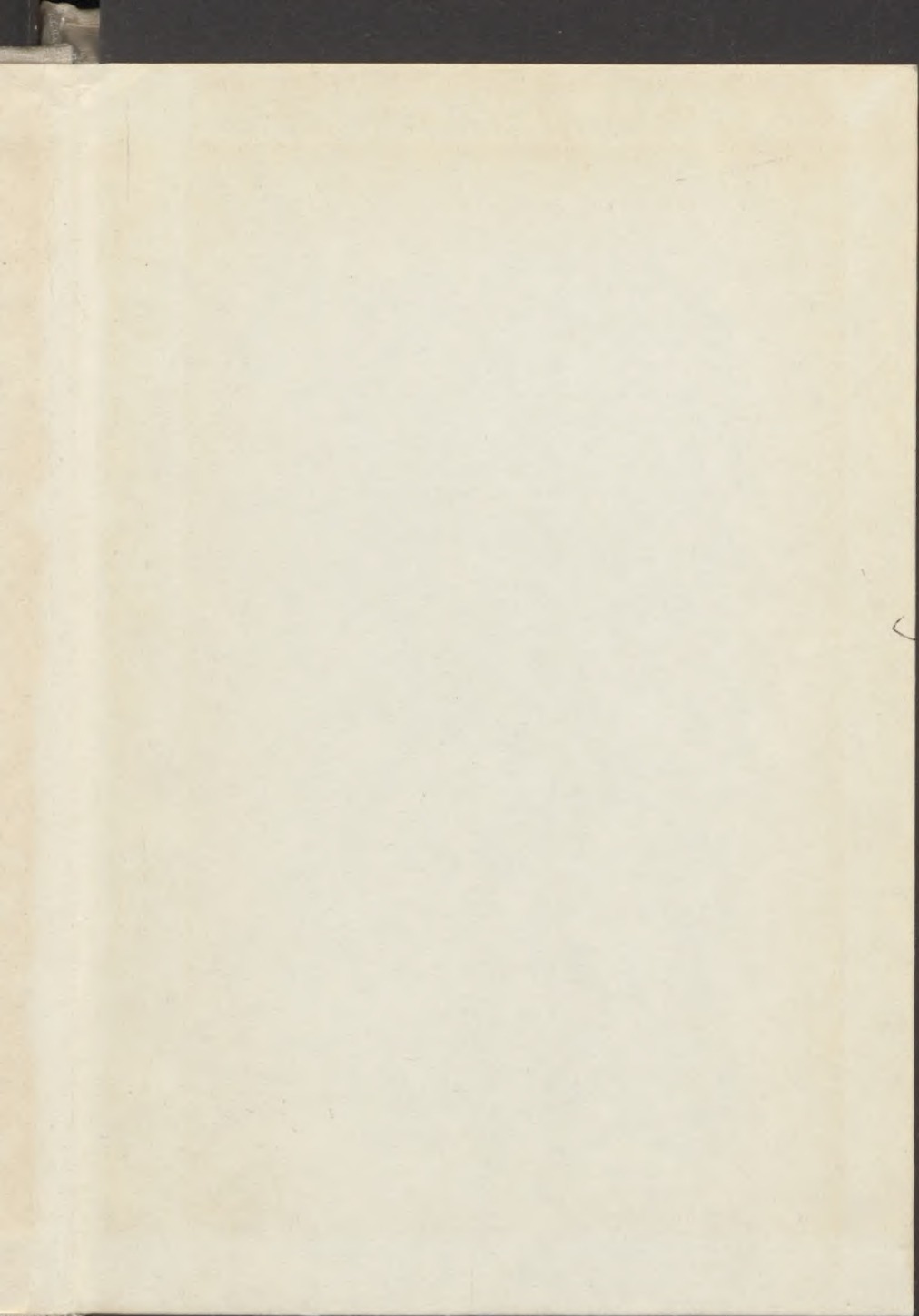
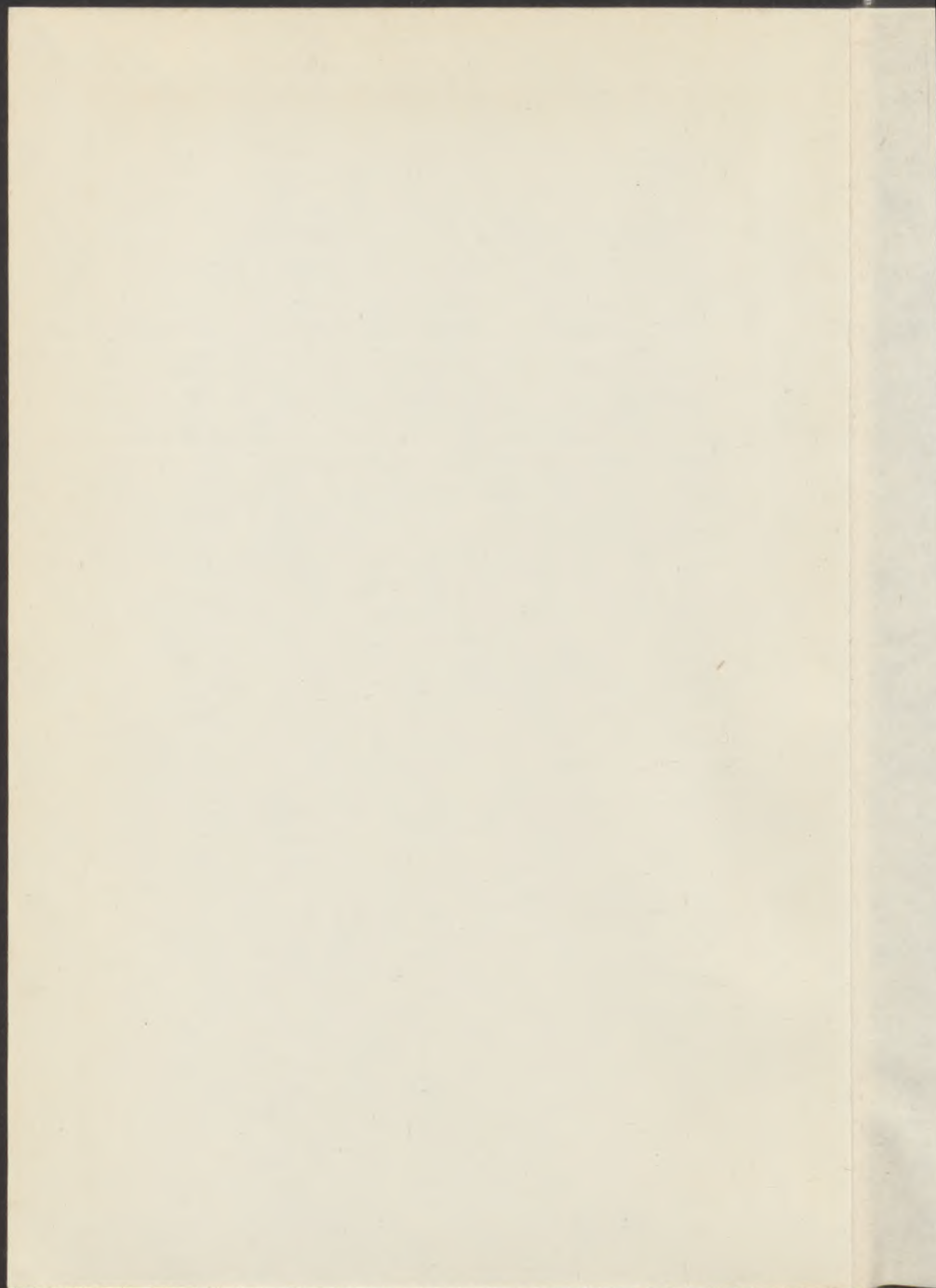

MB
99.109

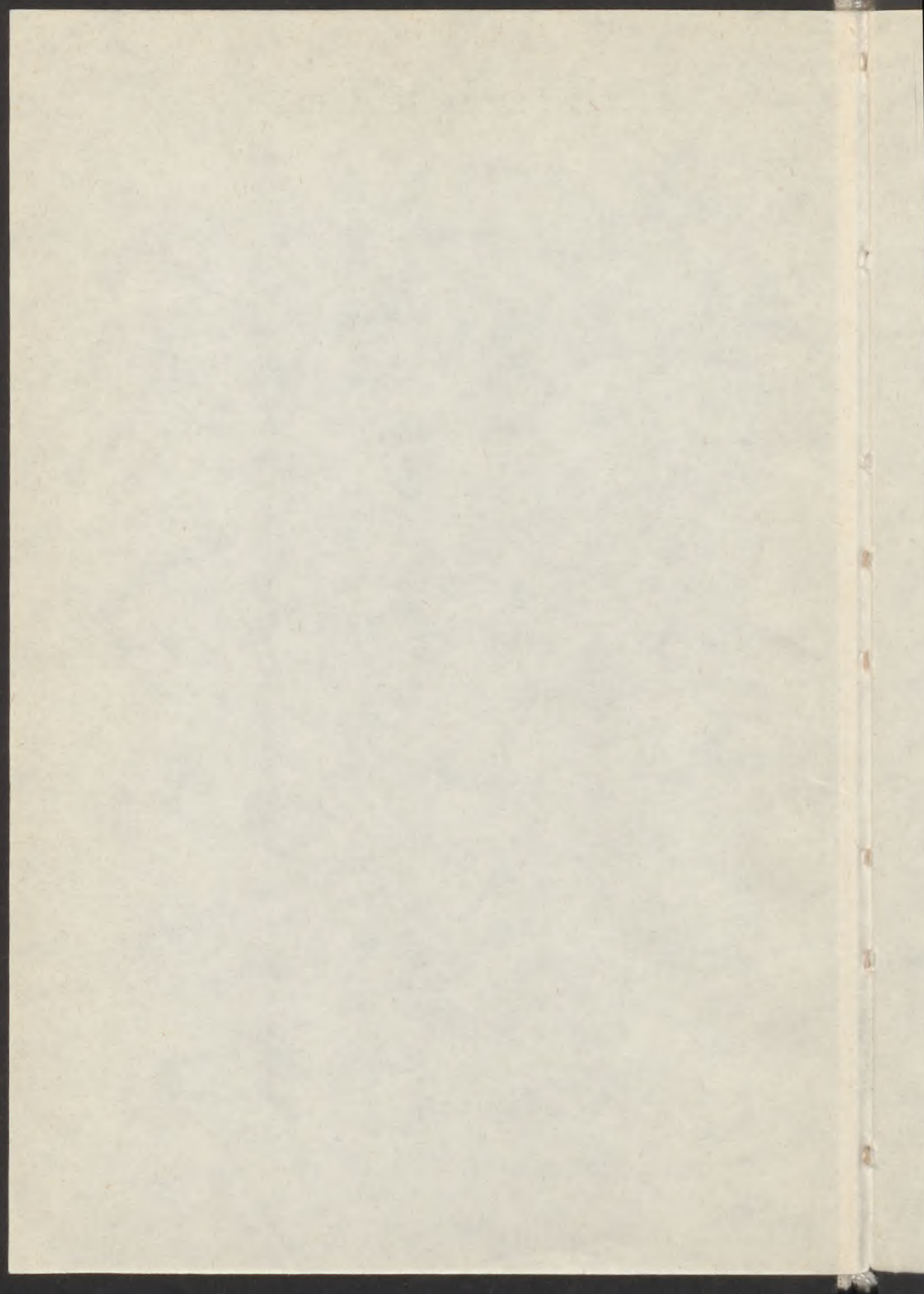

UTASSY JÓZSEF / JÚDÁS IDŐ

UTASSY JÓZSEF

JÚDÁS IDŐ

ÖSSZEGYŰJTÖTT VERSEK

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

© UTASSY JÓZSEF, 1984

MB99169

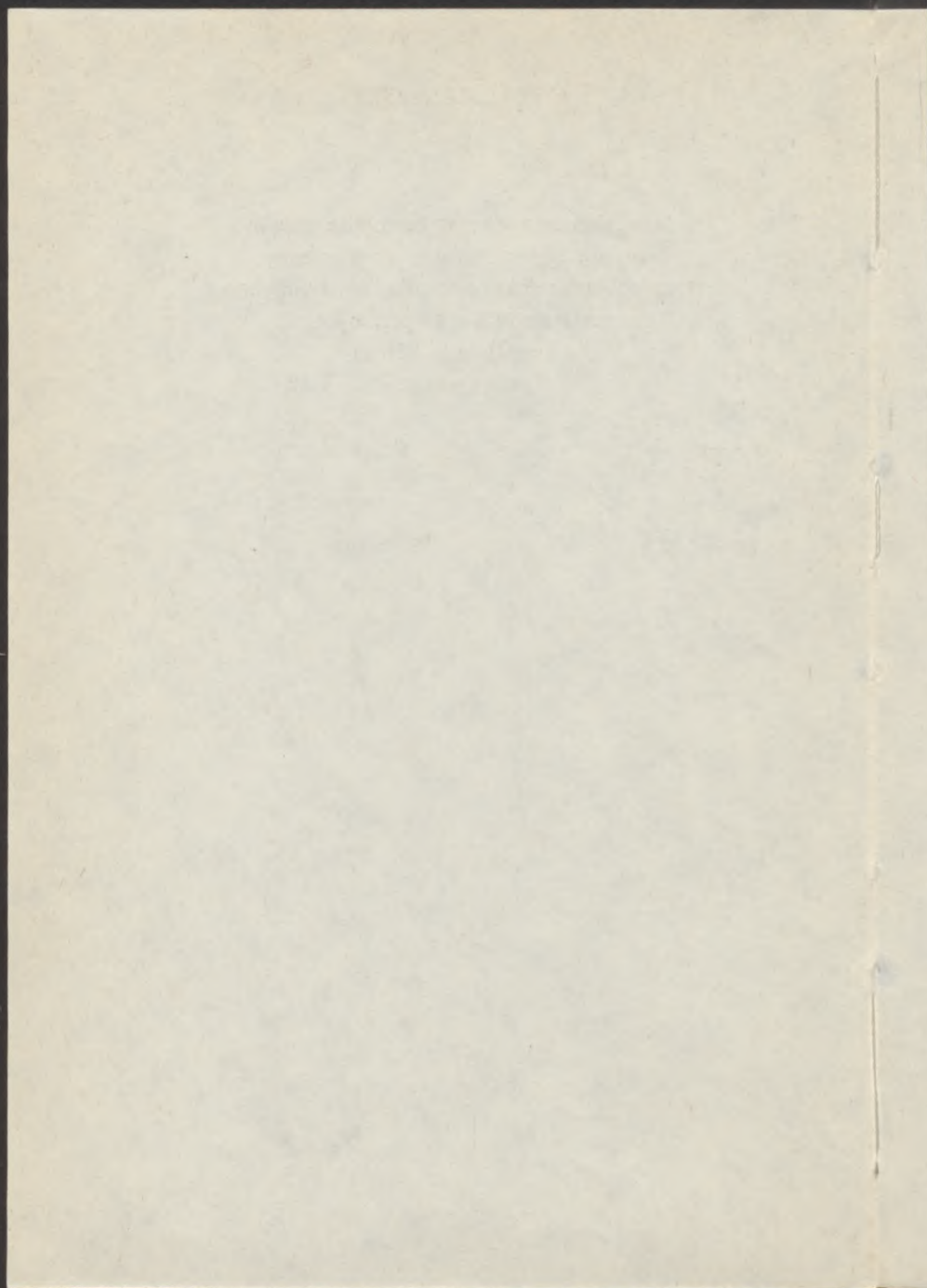

JÚDÁS IDŐ

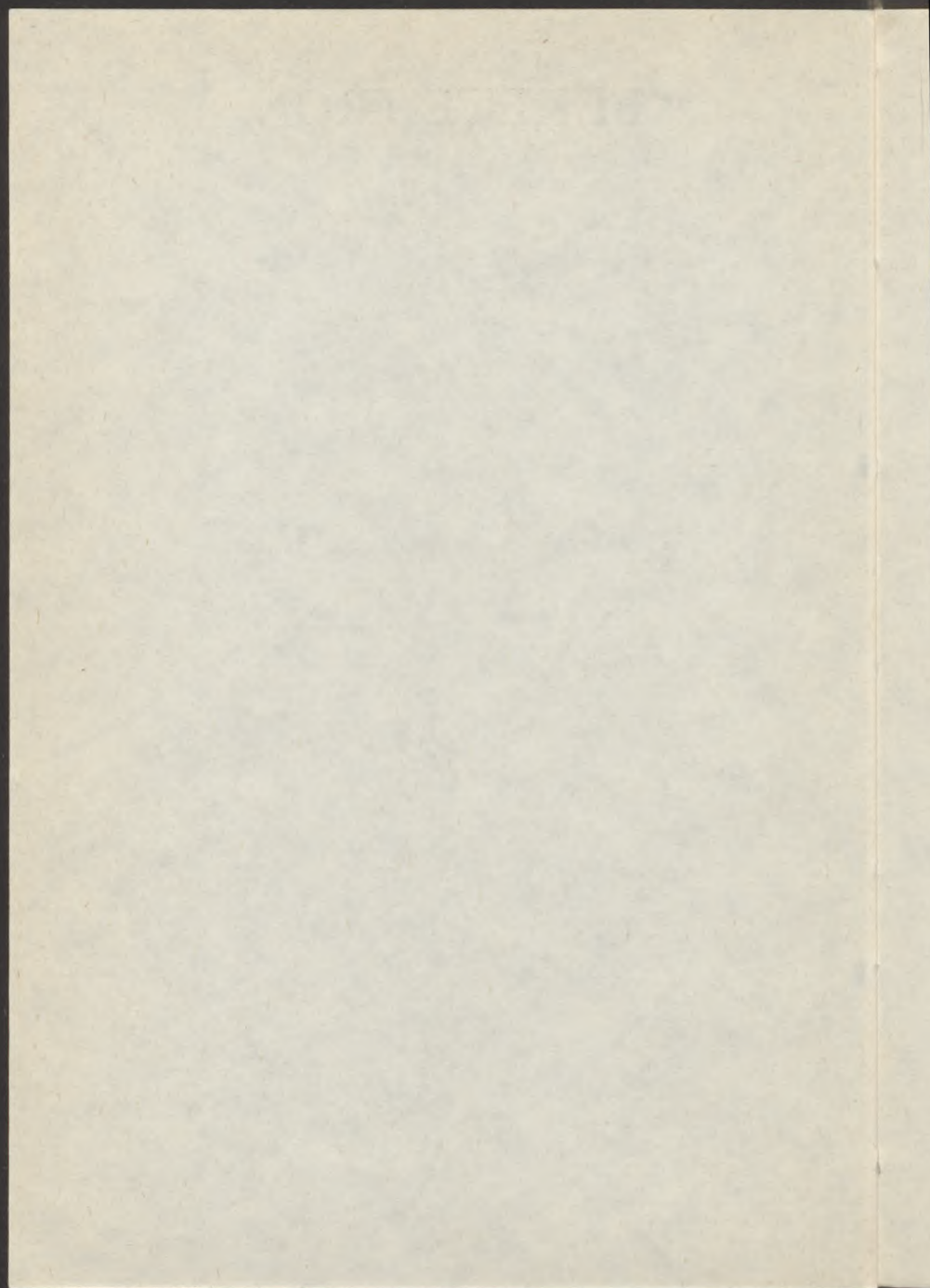
10042100

1941. III. 23.

A negyvenegyes tavasz harmadik napján
megszült egy napraforgó arcú asszony,
hogy ebben az égkúpolás alkotóház-világban
mutassam föl a szépet, a jót,
s mondjam ki bátran
az igazságot.

FEKETE TRÓN

DIÓFA

Ünnep van, szerszám-
szentséges ünnep!
Apám a kertben
diófát ültet.

Róhatja körös-
körül a róka:
nem szédül le a
Fiastyúk róla.

De ha én törzsét,
ágait rázom,
sírás szakad rám,
meg diózápor.

RAGYOGÁSBAN

Aj, hogy ragyog rajtam ez a
szikrás hómező-ing!
Ilyen ragyogásban tűnt el
apám is, s most ő int

a Hadak Útjáról felém:
csillagág öt ujja,
zubbonyát, a zörgő zöldet,
fújja a szél, fújja.

AKIT A GYÁSZ FELÖLTÖZTET

Sírhat, akit a gyász
öltöztet föl, sírhat!

Ki zuborgatja szép
arca tengerszemét
özvegy Kiss Margitnak?

Katonaköpenygomb,
kétszázezer csillag!

Én nem tehetek arról
s ő sem tehet róla,
ha elengedném kezét:

a Föld is elforogna
szép lassan alóla.

SIRATÓ

A hugomnak hosszú, szőke haja volna.
Mig fésülködne, én a tükröt tartanám,
s incselkednék vele: csúnya vagy, nem tetszel,
barátnőid szebbek ... – Hadd haragudna rám!

A taknyosan is szép, csöpp csintalan öcsémnek
csúzlit csinálnék, s ha csörrenne az ablak:
magamra vállalnám a kis mesterlövésznek
találataiért kijáró jutalmat.

Vasárnap délelőtt – nehogy még rajtakapjon! –
valami kedveset füllentenénk anyámnak,
s elcsalnánk a Papát: meséljen újra arról,
hogyan menekült meg Ő, s hogy pusztult el a Század.

KIT KOLDUS HAZÁMNAK HÍVOK

Anyámnak hősi halott a párja,
méhe a szerelem hullaháza.

S hogy belefojtsák a szót a gyávák,
ajkát iszonyú csókra zárták.

Megszült hát engem: forradalmat.
De nekem minden bordám kardlap!

S anyám – kit koldus hazámnak hívok –
mert a megváltó krajcár hiányzik:

kiül a gazdag világ sarkára,
s homlokán sorsom harmonikázik.

ISMERETLEN KATONA

Országok Sisakja!

Sisakok Izsákja,
regiment regrutám!

Sortüzekkel terelt,
hadak útjára vert,
csillagközi bakám!

Csipkebokorugróm,
remény romvitéze,
kit bronzzá vezényelt
egy őrült Ábrahám!

Kiért sírhatok én,
kiálthatok, miként
bárányvér fű után!

Ha meg is testesülsz;
szellem vagy! Messze tűnsz.
Hetvenhét pecsétes
pokoli parancs vár!

Kulacs rum részege,
fagy szalmaözvegye,
didergő bakancspár!

Látomásos Ősöm:
káprázat havának,
havak tengerének
szalajtott katonám!

Sisakország fia:
patron pro patria,
csurompiros csatám!

Istenre esküszik,
s Pilátus piacán
harmincezüstködik
rongy bajtársad: Hazám!

Légy pogány, keresztény:
ott függsz a távcsöves
puskák célkeresztjén,
hajnalok hajnalán!

Bükkszenterzsébeti
senkim, Jézus Krisztus:

Apám, Édesapám!

FEKETE TRÓN

Vonóit én a nagybőgő éjnek,
térdemen török rózsét a fényhez,
zenét gyújtok rád, piros zenét,
énekek énekét, tüzek tüzét,
rádlobbantom a muzsika-máglyát,
rezes csontjaid bandája előtt
recsegjenek a karnagyi pálcák,
s legyen áldott a tűz piros hite,
ama nagy tábortűzé, mielőtt

egy abrak zabért Fritz Schischak lelőtt:

világíts, Papa, világítsd ki Te
a temetőt, a bakatemetőt,
mert ha egy öreg muzsik gyújt fáklyát,
elfűjja Isten annak a lángját,
ha ő nem, elfűjné a balti szél.
Sírról csak azok tudnak, kik ássák!
Magukat gyásszal megkoronázzák,
s lesznek egy halott helytartói és
fekete trónra ültetett árvák.

A FÜRJFUTÁSÚ

El,
eltűnt,
eltűnt a fürjfutású,
eltűnt a fürjfutású öregasszony,
el a falumból,
el,

el, mire hazaértem.

Hogy tündököl a temető!
Bölcsők, bölcsődék távlata.

Rengess csak,
rengess,

te üregesedő
ráncok tengere:

Nagymama!

Az eget nézem, a felleget,
s mintha a föld suhanna,
a Föld suhanna el veled:

Utassy Barta Zsuzsanna

LOBOGÓ GYÁSZ

Vajda Jánosért

Ó,
Én,
Ének,
Te fene térzene,
Ürdöngölő csillagi csárdás,
Egy bolygó hét naprendszere:
Pályám is!
Ez a zokogtató zéró,
Szentségtörő tűz,
Csordátlan csillagé,
Zeneüzenet,
Ének,
Én,
Ó.

MERT NAGYON SUJT ÉS SZERET

Ady Endrének

Lesz ez a ház siralomház!

dereng bőrön át a csontváz,
mellre csillagról szívok csak füstöt,
verejték mosdat, s a hideg só
tetőtől talpig fölezüstöz.

Ítélni engem eljön az Idő!

hajam, szakállam méterre kinő,
körmeim alól húsz hold jön föl,
nagy fényben áll fölém a Göncöl,
nem szekér: Égig-Emelő-Daru!

S fölmarkol majd a sírgödörből.

CSENDÉLET

Illyés Gyulának

Egy kérdés gerincgörbülete,
mint szíved ágába akadt kampó.
Én magamhoz húztalak vele!
És mondom: minden válasz halandó,

csakis a Kérdés örök e Földön,
meg a csigolyák csendélete.
S fönn rég nem arra vár a Göncöl,
hogy fényre fordítson az eke!

Ez a szívnagyobbodásos ország
félutak lihegője. Keselyűk
koszorúzzák a horizontját.

Korai szonett-koporsómon
fölaranylanak mégis a betűk:
száz évig élj, akár a sólyom!

TEMETŐ ÉG

Búcsú Váci Mihálytól

Dúdoljunk, Miska, mielőtt landol
e szívlökéses repülőgép!
A nyíregyházi harang is kondul:
utolsó út a temető ég.

Arcod márványlik, szobrosul szemed.
Benne vésőket roncsoló tűz ég.
Dúdoljunk, Miska, mindentudón!
Magát ölelő asszony a hűség.

Lovat ragyogtat rúdhoz a Göncöl.
Határtalan a lehetőség!
Dél Keresztje is keleten jön föl.
Csillagnak húz a repülőgép.

MINDENSÉG DÉVA-VÁRA

Juhász Ferencnek

Házam nagyobb hazámnál is.
Fényévek az emeletek.
Reggelre rom! – Tanácskoztok,
jó Kőműves Kelemenek?

Mire a nap zenitre ér,
téglák pórusain átlát,
zokog a Mester, falfehér:
porhintó hozza a DRÁGÁT,

Mindenség Déva-vára:

VÉR AZ ÁRA!

Szabadság Déva-vára:

VÉR AZ ÁRA!

Szerelem Déva-vára:

VÉR AZ ÁRA!

S jönnek jézusarcú ácsok,
hogy csillaggal cserepezzék?!
Reményben a bizonyosság:
megérjük magunk elestét.

SZEMFEDŐ FÖLD

Sírtól sírásig lengve, derengőn
zörgök itt kint a fejfaerdőn.

Nem világítok gyertyalánggal,
kezemben csipkebokorág van.

Előre hallom, amit mondok,
oly hangosan súgnak a csontok.

Csillagok árvája, Ember, figyelsz?!
Őst keresel és apádra se lelsz.

Szív dobol így vagy a temető döng?
Tenger nép volt az Őssejtig ősöd!

Magyar vagy, mert lengyel a lengyel,
mongol a mongol és dán a dán.

Intsen partjához, s mosson a tenger
tisztító, nagy tüzek hajnalán!

MAGYARORSZÁG!

Világ Világa,
Szerelém Kápolna-virága,
Nekem
Édes Egyetlenem,
Hazám,
Te Drága!

Kérdezd Illés kocsisomat,
honnán mennydörög e fogat,
mért is tértem meg-vissza hozzád,
mind kiforgatva sírodat:

Magyarország!

Én,
a te fényed,
napkeleti vőlegényed,
kit elcsaptak a háztól csúnyán,

ím,
itt fekszem rádvirradva,
pannon melled málnás csúcsán,

hogy combjaid holtágában
ülnék tort kesergőn:
Hadak csillagporos Útján
pirosra vált kendőm,
pirosra vált kendőm.

Ha százszor is kitagadnak,
én temetni el nem hagylak:

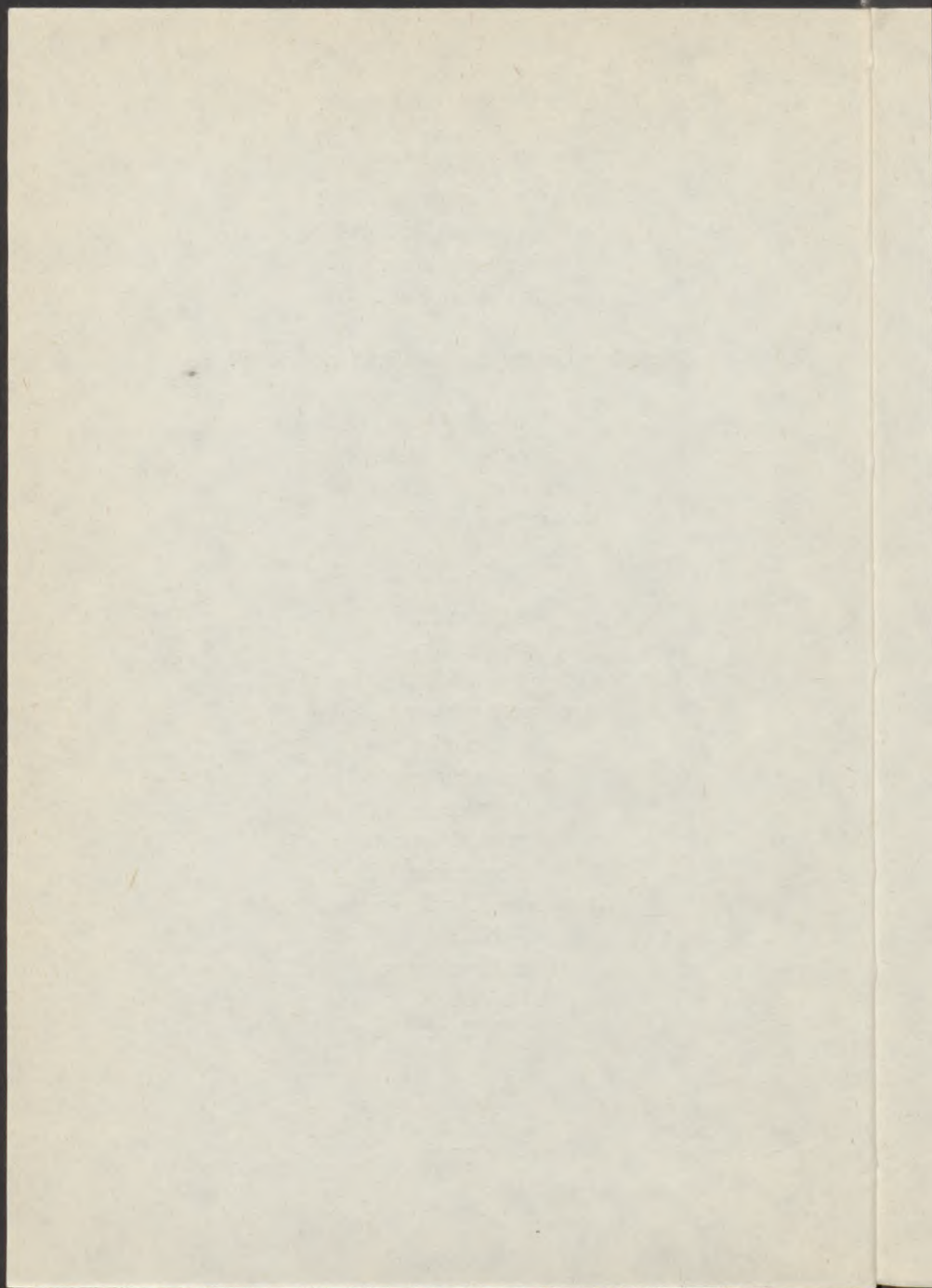
kihívón

keresztbe fektetlek a síron!
sárig szomorúfűz hajad
tíz ujjal vidítom,
tíz ujjal vidítom.

Micsoda kilátás nyílik tűzhányó melleidről!

Vakon is látom:
én az oltár előtt,
te az oltár mögött,
virágom, virágom.

Úgy
ölelsz át,
sejtjeim fájnak,
hátsóba körmeim holdvilágárkot vájnak,
ezeregy fényévnnyi sáncot
mai,
holnapi bizáncok
ellen,
hogy védj magad:
Szerelmem,
Szerelmem Kápolna-virága,
Nekem
Édes Egyetlenem,
Világ
Világa.

BÜKKSZENTERZSÉBET

BUKALASANT KASABET

BÜKKSZENTERZSÉBET

Újjongó hegyek közt,
sóhajtásnyi völgyben
élt egyszer egy falú.

Benne gömbölyödtem
fényre, napvilágra.

Ó hát szülőföldem!

HURRÁ!

Szaladj, ha akarod látni, fuss!
Kitört a fák forradalma!
Szaval a száműzött Március!
Jégkirályt lincsel a Tarna!

Március! Március! Március!
Lángok a barackfaágon!
Láng, lobogó lila láng! Fiúk,
dobjuk rá a nagykabátom!

Március, gyönyörű Március!
Szeretlek százezer éve!
Ki merne utadba állni?! Fuss!
Március, szerelmem: érv be!

MÁRCIUSRA

Lomhul a hó. Márciusra
buborékokat fú a föld:
kupolát a tücsöklukra,
kupolát a tücsöklukra.

Gyujtózsínór minden gyökér:
rügy robban, reped a göröngy,
s fakad a fű, szakad a fény,
fakad a fű, szakad a fény.

FESLŐ FÁK EREJÉRE

Tüzek szállodái már a kertek,
ragyogás ráz eget, földet, folyót.
Kikeleti ágablakok nyílnak,
piros rügyek, becsavart lobogók.

Én, amíg a remény ága renget,
tüzek tüze, márciusi gyermek,
a feslő fák erejére mondom:
győzni, győzni kell a gyökereknek!

MICSODA ÉVSZAK

Zöldül az árok
porzik az út
harsog a topolyafa
szól a kakukk

Füstliliom nyit
pernye havaz
pattog aranylik
hamvad a gaz

Távvezetékek
húrjait egy
csöpp síheder szél
pengeti meg

Habzik a fürtös
orgonalomb
fényzuhogásban
túr a vakond

Vedlik a vén puli
dolga csupán
nézni a gyapjas
felleget után

Héja kereng fönn
percek alatt
megrohamozza a
fecskecsapat

Elnyeled őket
fényteli ég
összenevetnek a
szőke csibék

Micsoda évszak
még a magas
drótkerítésen is
úr a kakas

Sárgarigófűtty
cinke-öröm
pók-szerelem a
függönyökön

Dália jázmin
petrezselyem
illata hál a
kedvesemen

Élni szeretnék
Élni Igen
Emberül élni
végre hiszen

azt se tudom hogy
(élve talán?)
hova temették
édesapám

kit nem a rák, nem:
FEGYVER ÖLT MEG
árva maradtam
s anyám özvegy

És belereszket
majdnem elájul
ha a suhanc szél
blúza alá nyúl

ORSZÁGOS VIGYÁZZBAN

Aznap, amikor országos vigyázti vezényeltek,
a mi osztályunk is mintha karót nyelt volna.
Épp földrajz óra van, a táblán színes krétarajz
a fölkoncolt Földről. Először látunk a magmáig.

Szmigura tanár úr feje fölé glóriát kereng
három legyecske, de csak a szemét veti föl rájuk,
mint egy szent. A világért se hessentené el őket.

És akkor a Hőscincér órs kulturosa elhaloványul.
Nagyot szellent, hosszan serpentinezgeti szegényke.

Mintha elgurult volna a földgömb! Mindenki a pad alatt.

POFON

Mert Emmát mellbe csípi,
leken Bivaly tanár úr
két akkora pofont, hogy
ötszirmú rózsaláng gyúl
helyén, s a pöttöm ember
nekiesik a padnak.

Csönd lesz. Moccanni sem mer
az osztály. Csak az ablak
párkányán ottfelejtett,
félszemnyi kockacukron
tülekedő darázsraj
zavarja meg a csendet.

Most egy paradicsommal
púposra megrakott,
kofás szekér nyomában
kullog, s mint a nagyok,
hátra csapja kezét és
szentségel szerfölött.

Így jön haza haragvón,
s lábujjai között
fel-felpipál a por, míg
azon tűnődik el:

Bivaly tanár urat hol,
mikor, hogyan s mivel
kólintsa főbe, s aztán
beérje ennyivel,
vagy nyúzza meg s a bőrét
kitömje sebtiben?!

Villog a sok villanydrót.
Ablak ragyog. Tető
tündöklök és fölötte
rezseg a levegő.

VIHAR ELŐTT A RÉTEN

Lenyúlt egy villám a földre,
karjába kapta a csöndet.

Szemet húnyt az ég, de látták
s beleremegtek a nyárfák.

Körben, a dombokon túl,
hét harang bronza kondul.

Sürög a szél s a boglya
laza fonatú kontya

kibomlik lobogva-égve,
s szálanként szédül az égbe.

Tépik a lovak a hámot.
Mennydörgés. Kalap kóvályog.

Reccsen a karja egy gallynak,
s ráfeketednek a varjak.

Fűz alá futnak a lányok,
szoknyájuk suhog a szélben,

s a dombok hajlatából
utánuk ered a zápor.

SEREG LIBA ÉLÉN

Ez a kisleány, aki itt koncsorog ebben a költeményben,
jókedvű rigók cimborája, fülig maszatosan is vezér.
Egy sereg liba élén jön most a dúlóúton, mezítláb,
klottgatyában, fején zöld kalap, vállán kenderostor.

A Kékes kilátója fölött piros pont már a Nap, fordított
mennyei fölkiáltójel, mert gyönyörű arany mondat az ég.
Szekerek hordják haza a homályt a határból, este lesz.

Ahol egész nap pacsirtaszárnyak verték a kék levegőget,
az ének átforrósodott helyén ott ülnek már a csillagok.

Akkora félhold süt le a mezőre, mint egy kaszasuhintás.

A SÁNTA SUSZTER

Részeg a sánta suszter, részeg.
Jön, leveri a fecskefészket:
ének hull, toll havaz.

Nagy vasvillával hadonászok,
dühömben fényeset kiáltok:
Te Hülye Kaptafasz!

Élve temetted el cicámat,
egerek álma: emberállat,
patkányok doktora!

Hazajön egyszer Papa és véged,
mert Ő szereti a füstikéket. –
Röhög a mostoha.

HEGYI LEGELŐN

Szélcsend van. Rekkenő meleg.
Térdemen hangya ügyeleg.

Hallani, liheg a legelő.
Lapu leng. Sodorintja a hő.

Feketedik, süti a föld,
pöfeteg-hangszóró üvölt:

megérjük, a bolondgomba
kalapos nőt visz a Holdba.

Csöppenj rám, te tündöklő ég!
Megtébolyít ez a hőség.

Ezüstfenyő csalt le a tóba
– félrebeszél, törpe boróka?

Szarkaláb szédeleg hozzám:
– adj vizet, adj, nem bírom már!

Lilán kér. Megszánom, s végül
ráhugyozok. Belekékül.

Micsoda lobogó nyár van,
rezseg a levegő, szárnyal!

S búzlik a csülök. A fosott
friss trágya ragyog és bozsog.

Vizenyős, kidülledt szemek
sarkában zöldarany legyek

lepik a tűnődő csipát:
– gyönyörködj, klottgatyás diák!

Vasárnap van vagy csütörtök?!
Rám öklendeznek az ökrök.

Szomorú vagyok és komor.
Én utálom gyerekkorom!

Bőgnek a tehenek, tinók.
Bivalyok bömbölnek, bikák!

Kalimpál, félre ver szívem:
kolompol benne a világ!

Sárgaláz: kikerics fetreng.
Lökösök! Hangrobaj. A hegy reng.

Ég a számártövis! majd ordít,
s megőrülnek a pipacsok mind.

Én meg belebolondulok
egy lányalakú felhőbe!

S megszökünk.

Meg innen!

Még ma.

NYÁRUTÓ

Hát csudaszép ez a nyár: csupa fény, csupa árny, csupa ritmus!
Berkenyebokrok alól
sárgarigózene szól.

Hangos a völgy, tele van még szilvaszedőkkal a hegyhát.
Fülledt lombok alatt
zsendül az őszibarack.

Őszül a zöld fűszál, libanyáj pepitázza a tarlót.
Vedlik az ostorom is,
száll sihederkorom is.

Meg-megroggyan a zsák, hazagondol már a malomból.
Szerün tyúkjával
szunnyad a szalmakazal.

Csönd van. Fényes csönd. Gyönyörű harkály veri mellem.
Hej, görögök, latinok!
Kopp, kipikopp, kipikopp.

VEZÉRÖKÖR

Lantom hiába nőtt homlokodra:
te is csak bőgni tudsz, mint a csorda!

IRIGYKEDŐ

Egy kis tücsök
tanyát ütött
szobámban,
s dalába bújt előlem,
hogy ne lássam.

SZÜRET UTÁN

Pihen a prés.
Mustszag bódít.
Zenél a csönd,
hallgatom.

Szőlőszem és
részeg darázs
hempereg az
udvaron.

GUNARAM, JAJGASS!

Röppenj föl, fehér
gunaram, jajgass!
Magasra szállj,
te csillagtalpas!

Nézd: kipofozva
városok, falvak.
Szállj, gitárnyakú
gunaram, jajgass!

Vasvillánk, sarlónk
mind sikolyéles,
menekülj innen:
itt piros tél lesz!

Kereket old az
ördögszekér is,
anyám csomagol,
elmegyek én is.

Fellegek, vadludak,
tollhullató nyárvég.
Mintás a föld: csupa
vándormadár-árnyék.

Kifosztva szívéig,
a nyár délre jajgat.
Őszt pillant a levél,
megdermed a harmat.

Hóna alatt ív leng,
kilincsel a jövő,
a hívatlan vendég,
a multból üldöző.

Égre írom föl a
fájdalmak nagy Ó-ját,
s íme, láthatóvá
kerengik a gólyák.

Horizont-körhintán
száll a világ, forog;
fecskék, fecskék, fecskék:
szabad elektronok!

. . . !

Őszt pillantó szőlőszemek.
Fél a levél: postás szelek
hordják szét az idézést.

Járőr felhők hangoskodnak.
Tele a kert véresre vert
paradicsommal, virággal.

Rózsafák, kötelek, karók.
Trombita-tulipán-roncsok.
Petunia-tárogatók.

S dér-zápolyák, zuzmara-horthyk, ...!
Micsoda forradalom, hit,
micsoda március volt itt!

Örökzöld fenyő! én megölelek.
Egy perc, s a gesztenyék, diók
szemhéjai mind fölrepednek.

JÉGVIRÁG

Égi szeszt iszom én
szilvafa alakú pohárból!
Kint-bent komisz a tél:
hold lobog, tehéntrágya lángol.

Jégvirág, jégvirág,
ne szépítsd nekem a világot,
úgyis rád lehelek,
s ha belepusztulsz is: kilátok!

Felhőt morzsol a fagy,
december mennyei darát szór:
éhes kismalacunk
kitör a rozoga karámból.

Itt ül a suszterájban.
Egy barna tölgyfalócán
sültkrumplit sózogat. Kint
nagypelyhű csillaghó száll.

Csizmák fényébe bámul.
Hallgatja, mit beszélnek
a pipával parázsló
parasztok: – „Nem, nem élet,

nem élet ez. Sanyargás!”
Szívük üres. Üres, mint
fejük fölött a padlás.

Itt ül a suszterájban.
Gyermek. Nincs szava. Hallgat.
Mit is tehetne mást még?!
Csináljon forradalmat?

Csak ül a suszterájban,
s egy barna tölgyfalócán
sültkrumplit sózogat. Kint
nagypelyhű csillaghó száll,

szél fúj, sötétedik, és
a hófüggöny mögül már
dereng a drótkerítés.

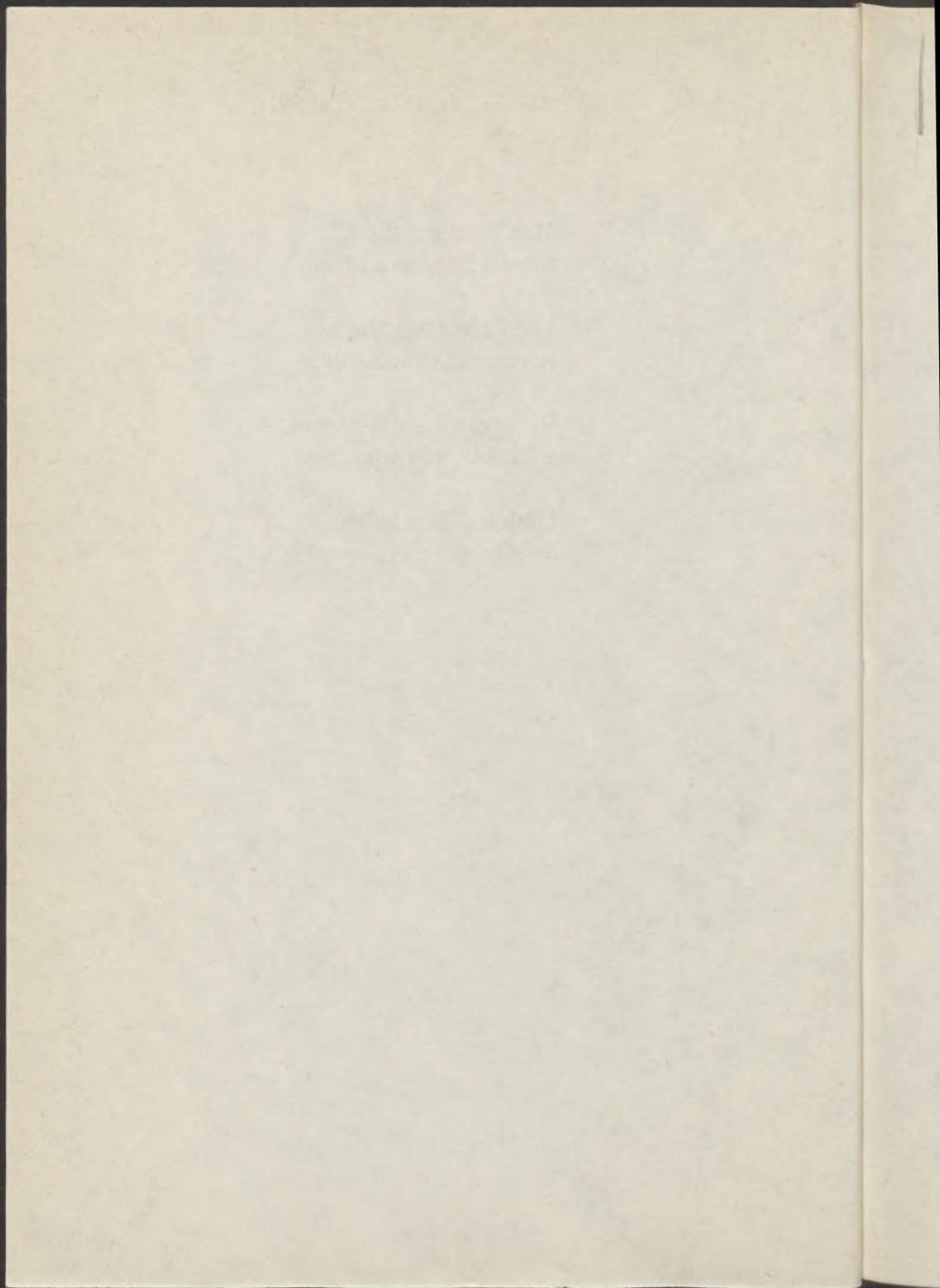
HOL IFJÚSÁGOD TŰNT EL

Hol ifjúságod tűnt el,
fekszel hanyatt a fűben.

Hatalmas fellegárnyban,
heversz az elmúlásban.

Villanydrót-kotta-hangok
a fecskék, vadgalambok.

Dúdolod őket halkan.
Suhanc vagy. Halhatatlan.

MONOLÓG A PÓDIUMON

MONOGRAPH OF THE

KÉREM!

én eddig hallgattam csak,
mert jól tudom, mi lesz a sorsa
a szeleburdi szilvafákon
kék csillaggá robbant rügyeknek.

Mondják, mikor az ózdi kórház
műtőjében Kiss Margit megszült:
barkát borzolt a szél, s az utcán
kizöldültek a vasporos fák.

Ám alighogy a réz kilincset
lábujjhegyről – így ni! – fölrtem:
ifjú házunk szemét kilőtték,

s lekalimpált a kis kakukk is.

Anyám összesöpörte az időt,
én meg kidobtam a szemétre!

KIS FEHÉR KAKAS

Hogy ne emlékeznék a kis fehér kakasra!

A húslila hajnal
A hófehér szélcsend

A korgó konyha
A bordó fazék

A lángvörös kályha
A rárázott bolhák

A katonák!
A katonák!

A szikrázó virradat
A ragyogó rombuszok

A magas gátoszlop
A kis fehér kakas

A fölkelő nap!
A kukoríííkkúúúú!

A ratatata
A szédelgő tollak

A piros gejzír
A szeplős hó

És a röhögő sisakok
És a röhögő sisakok

Ó, hogyne! Emlékszem a hős fehér kakasra.

KIKELET HORTOBÁGYRÓL

Sárlik a meddő szél csődörszáj virághoz!

Emeletes lovak körül
süvölvénykorom göndörül,
nyúlok ágyékához.

Tavasza az unalom szaros legelőjén!

Világ! eladó a sorsom:
pulim, kullancsos koloncom,
kis pej lovam, karikásom,
a Hortobágy, az a bársony,
s a baltás verőfény.

Tele a gyalogút villamos-bogárral!

Hű menyecskék már az esték,
elkötöm a jószerencsét
kalauzcsuhában.

A NAGY SZAVAK KÖRÚTJÁN

Lézengek itt, a Nagy Szavak körútján.
Surrog a szél, szikrásodik hajamtól.
Ünnep van, május, térzene, piros pad.
A park összes petúniája harsog.

S én lengek itt hófúvásos fehérben,
elhagyatva, csattogón, mint a zászlónk.
Nagy hóvirág szemem lassan kinyílik
Segesvárnál, Abdán, Balatonszárszón.

S tüntetek itt! A Nagy Szavak körútján!
Nem tud mit kezdeni velem a rendőr,
mert nem öltem – úgymond: parancsra! – senkit,
s verejtéket sem sikkasztottam elvből

édes hazám (vagy a magam) javára.
És nem fuvaroztattam úgy az eszmét,
hogy a gazda a légyzenés küszöbről
rávillantsa a nagypofájú fejszét.

Csak ácsorgok a Nagy Szavak körútján!
A kirakat csörren tekintetemtől.
Az árak bércein el-eltűnődöm.
Belátni onnan multam és jövőmdm.

Zörgő csontváz-apám itt jár előttem!
Bukdos, selymek örvényében fehérlik.
És közénk áll a Nagy Szavak körútján,
ha vállon ver egy veterán Vezércikk.

Kacsingat rám a Szőke Optimizmus!
Övé jövőm. Vezesd hozzám, te sétány!
Kifordítom zsebeimet, mosolygok.
S a lampionmellű ringyó odébb áll.

Föl a fejjel: bimbós rakéta pattan!
A standokon súlyos ponyvák duhognak.
Ott árulják a Megtért Bumerángok:
a jó békét s az üde szóvirágot.

HÉT KRAJCÁR AZ ÁRA MINDEN CSUPORNAK!

AZOK A JEGENYÉK

E táj surrogó szökőkútjai szomorúfűzfák.
Dombjain dundi csecsemőfelhők sírnak.
Csodájára nem jár senki, csak én.

E táj hol-léte nem ismeretlen.
Ott van mindenütt.

Közepén köhécsel kérdőjel nagyapám.
Megmeszesedve a válaszáért.
Majd eltemetem!

E táj fatornyos templomában
én fényes törömmel szíven döftem az Istent.
Itt már csak ebédre harangoznak!

Hát gyere, feküdj mellém a fűbe,
s ha idefűttyentem ennek az égnek
csontnál fehérebb
galambját,
majd ne hussogasd el,
s ne is csodálkozz rajtam!

Hangulataim hegyvonulatát hatalmas hó födi.
De hallgasd meg, hogy micsoda erő
döngeti bordám!

E tájon tetszhalott tűzhányók élnek.
Éjszaka piroslik minden domb itt.

Sose felejttem: virradt, amikor
pontosan eddig az írott kőig
kísértek el a jegenyék.

ITT

zubog a zaj, sűrög a láрмаörvény,
korom kering, virít a szikrarózsa,
önérdekem dirib-darabra tört szét,
sok-sok tenyérre, húsvér csillagokra.

ITT

liheg a mell, füst fojt, láng leng, huzat van,
hasogat, fáj, sorra kihull a fog,
unalmában a lustaszép higanyszál
nyolcvan fokig nyújtózkodik s ragyog.

ITT

sóvirág nyit! Szódavizet vedelnek,
lángost, szalonnát, hagymát, retket esznek,
s a fellegrázó drágalátos Istent
nagy vasfogóval megfenyegetik, mert

itt

azt hiszik még, övé a felelősség,
ha bőrükön hólyagot húz a hőség,
ha föl kacag a nagy kirakatablak,
mert bérüknél még fejfel magasabbak

itt

az árák, s a kis nyugdíjból sóra,
kenyérre telik. S egy szép koporsóra!
Asszonyuk meg könnyeit nyelve hallgat,
mert fáradtan befordulnak a falnak.

Hej,
forradalmak,
forradalmak!

SENKI FÖLDJÉN

Ritmusa van a krumpliföldnek!
Sormetszetei fehér zsákok.
Hazajöttem! Itthon is jött-ment:
Senki Földjén örök Napszámos!

Nincs életed, Édesanyám, nincs.
Már jegenyésedik magányod.
Égig növekszel hajladozva.
Rád fehérednek mind a zsákok.

Fényes kapád ha én fogom föl:
dombon a napot kettévágom.
Zörögj, zörögj csak sárga csontú
halál a kukoricásból!

ELSŐ ÉV

Örökíts meg, Történelem!
Állok falum fölött.
Kezemben kis rög énekel:
pacsirtabarna rög.

Keleti szél fúj. Reng a rozs.
Lüktet kezem kalitka-ökle.
Ne sírj, mert gazdád megtapos:
rög, te pacsirtabarna rög, te!

Fejem fölött, az égi freskón,
átlényegül a nap: tüzes trón.
Elsőnek én harapok Györgybe.

S mert húsa szén, fekete-forró,
pörgök, mint őrült napraforgó,
s az égbe váglak: rög, te rög, te.

FILLÉREITEK

Itt van például ez a koldus.
De hol lehet vajon a lába?
Mert a koldus, a koldus itt van.
S az én hazám az ő hazája!

Föl kell rúgni ott azt a tányért:
kalimpáljon az égre holdnak!
Korog az éjszaka, hideg van.
Filléreitek hunyorognak.

ENGEDJE MEG,
HOGY BEMUTASSAM!

Ime, ez a szobám.
Különbejártatú
s keskeny, mint a kedvem.
De úgy nézzen körül:
itt a világ lakik!
Sajnos, albérletben.

Az a rés ott: ablak.
Udvarba les. Rácsos.
De szép csillagot vet
szeme majd, ha rásóz
öklösödő dühöm,
de szép csillagot vet!

Szekrény. Ódivatú
diófa-dokumentum:
„maraggyon itt a szű
naccsága hazamentem”.

De újra itt hasal mind
egymás hegyén-hátán:
trikó, svájci, vasalt ing,
ujtság, könyv, gitár, sál,
bokafix, pizsama...

Tudom, mire gondol.
Én nem megyek haza!

Ez itt az asztalom.
Politúros. Kerek.
Vizeskancsót tükröz,
s félkiló kenyeret.

Az a piros vekker
siet vagy száz évet!
Ebben a szobában
csöpp kagylóhamutál
méri a gyöngy időt:
pontos költeménynek.

Két szék. Nyűtt bársonyú.
Foglaljon már helyet!
Ha kér vizet, öntök.
Ha kenyér kell, szelek.

SEJHAJ

Enyém a Marci gitárja!
Félcipőm Varga-Balázsé.
S bevallom: Benedek ingét
mintha csak rámszabták volna!

Gitár, ha pengetlek, miért fájsz?
Cipő, ha sétálunk, miért sírsz?
S ha begombollak, te szép ing,
mért kapkodok levegőért?

No dehát jókedvem kötömb!
Vagdoshat bele a villám.
Legalább fölfénylik arcom,
s ragyog, mint a nadrág: itt ni.

HÓ HULL

Lucskot szürcsöl a zoknim,
pillámra hó hull könnynek.
Melengetem maroknyi
kedvem, ha rámköszönnek:

visszaköszönjek!

S hó hull a kék sinekre,
vonatra, villamosra,
talán havas a hold is,
hó hull a csillagokra.

WARNEMÜNDE

Kék öbölben lengő
tengeren tekergő
fehér lombú erdő
fehér lombú erdő

Hol az áldozó nap
égaján fölborult
piros motorcsónak
piros motorcsónak

S kagylóhéj az égbolt
az ember homokszem
kőrémgöngyösül a világ
bárhová menekszem

Markomban vérhólyag-
meduzák lüktetnek
fia nyugtalan kisfia
vagyok a tengernek

Mellemre tetovált
gyönyörű albatrosz
szállj el velem kék szabadság
emelj föl magadhoz

Csillaghorgonyoddal
én legkisebb matróz
hadd kössem csavargó békénk
örökre a parthoz

Kék öbölben lengő
tengeren tekergő
fehér lombú erdő
fehér lombú erdő

MONOLÓG A PÓDIUMON

Maradtál volna a felvégben inkább!
Nem perzselné talpadat most a szószék.
Palócföldön porosodó faludban
pofozkodnál az asszonynakvalóért.

De már kölyökkorodban elkötöttél
kapufélfátoktól egy sárga kancát:
sörényeset, keselylábút, s azóta
nyargal, vágat veled a nyugtalanság.

A csodaszarvas igazságot űződ.
Verejtékes vágtád micsoda hajsza!
Ha el nem éred, érte fogsz kimúlni.
Ha meg eléred, ügylehet, miatta.

Az értelmet szolgálnád közlegényként,
s íme, már a vak is ujjal mutat rád:
olyan fényesre nyítt, lassan lobot vet
testi valód becses felén a nadrág.

Huszonnégy évgyűrű szorítja szíved.
Elég ahhoz, hogy a világnak úgy vallj:
maradtál volna a felvégben inkább,
palócföldön porosodó faludban.

De jaj, taknyos kölyökként elkötötted
kapufélfátok mellől azt a kancát,
és egyre beljebb csal a rengetegbe
az iramló csodaszarvas-igazság.

Hát hajsza csak rendületlen, amíg élsz:
lába nyomát a világért se hagyd el!
Mit vesztel, ha egy-két maszkos bitang majd
a legfénylőbb csillagágra akaszt fel?!

SZÁRSZÓ

Én vagyok itt a legszomorúbb fűz.
Zöld zokogású.
Én vagyok itt az eső.
Én ragyogok, nem a nap.

Nincs egy árva szavam.
Csak a pontért jöttem a sínig.
Mert ez az én jussom!
Hazám: a mozdony alatt.

A FÖLD ALÓL IS

Aj, szegénység! Halál se gyógyít.
Apám vért köp a föld alól is:
pirosak pirosát.

Feni csontját csontjaimhoz,
lobogónk döfi át,
gyilkos, hetvenhétyszer gyilkos,
de rám csak ő vigyáz,
csak ő vigyáz.

Ellenetek is ő véd!
Bár tagjait a Don partján furulyává lötték,
s játszik a szél,
a pásztor szél combcsontjain sípol,
HEJ ÉLET BE GYÖNGY ÉLET
egy kupa vért zihál a sírból,
és körbe jár a telt kancsó!

ISZUNK PUSZTASZERRE
ERRE A NOMÁD VILÁGRA
MULTRA
JELENRE

Víz,
hosszú víz,
egy koporsó katonával rengj át Európán!

Voníts,
halálhozó kutya:
te kísérd a nótánk!

HEJ DUNÁRÓL FÚJ A SZÉL
SZEGÉNY EMBERT MINDÍG ÉR
DUNÁRÓL FÚJ A SZÉL

S üres a part.
A Duna zsong csak.
Hol vannak hát, akik danolnak?!
HOLTAK

De élek én! s a koporsóig:
szavukat hallok a föld alól is,
a föld alól is.

ZÚG MÁRCIUS

Én szemfedőlapod lerántom:
kelj föl és járj, Petőfi Sándor!

Zúg Március, záporos fény ver,
suhog a zászlós tűz a vérben.

Hüvelyét veszti, brong a kardlap:
úgy kelj föl, mint forradalmad!

Szedd össze csontjaid, barátom:
lopnak a bőség kosarából,

a jognak asztalánál lopnak,
népek nevében! S te halott vagy?!

Holnap a szellem napvilágát
roppantják ránk a hétszer gyávák.

Talpra, Petőfi! Sírodat rázom:
szólj még egyszer a Szabadságról!

A KÖR ÁTVÁLTOZÁSAI

Hula-hopp-karika, szeretőm köldöke, jeggyűrű.
Pisztolycső, puskacső, ágyúcső mielőtt eldördül.

Fabatka aranyból! korona, rupia, frank, yen, font, ...
Lila lyuk a tarkón, homlokon, végül is mindegy hol.

Nézzétek: karomon gyászszalag növekszik! Lassan már
oly nagyra tágul, hogy ráhúzhatjátok a Földre is.

Csak tudnám, mit akart üzeni nektek egy öreg ponty
a nagyvásárcsarnoki siralom-akváriumból!

CSILLAGVIRÁGVÁZA

Nagy Lászlónak

Pokoljáró Arkangyalod
küszöbömre tetted,
kicsinosítottad nagyon,
hogyan beleszeressek.

Szemöldöke patkó,
szeme beszakadt tó,
tekintete rúgás rajtam,
lúktető holdsarló.

Cimpáin a függő
repedt csikócsengő,
melltartója szétvált földgömb,
csillagra derengő.

Hogy zúg az út! Bátyám,
minden fán harang van.
Félreverik a világot.
Ágyamban az Angyal!

Szája, mint a dögkút...
Fél a Hitehitvány!
Mellén borzong a papiros.
Én írok, Ő diktál.

Ökörnyárson forog a Föld!
Hét nap és hét éjjel
ropja már a fergetegest
szikra a pernyével.

Ég a bálnazsíros tenger,
zöld óceán zubog:
micsoda halászlé készül!
betonút bugyborog,

pityereg a pingvines part,
tolong a hegy, a domb,
megkergül a „bárányos ég”,
tüzes tehénkolomp

hull a pacsirtatojásra:
rántotta lesz a dal!
a pilóta égre kozmál,
propeller-láng hadar,

s megered a kék levegő,
zuhog, zuhog, zuhog:
piros kardvirágba dőlnek
a virágárusok,

s izzik az isten sisakja!
dómkupola duhog,
indul a korom-körmenet,
s forog a Föld, forog!

tornyok törnek: ó, csillagász,
szemed párkányára
négy égtájról csörömpöl a
CSILLAGVIRÁGVÁZA.

Szturnusz-jegygyűrűm
ujjamon megolvad:
SZERELEM SZERELEM
jaj, szerelem, hol vagy,

hol vagy te bimbó-erejű?!
Szétfeslik az ököl,
s fejem fölött, mint kihamvadt
csontcsillag tündököl.

! | MERT

kinyílnak a mézöntő virágok,
majmok rugóznak csüngve nőtt spirál-fán,
bársony dívány a domb, s felbőg hiányod
a paradicsomi párzásból, Ádám!

PIROS PÁNT RAJTAM

Sikolyig szított szén, szemem:
micsoda tűz vagy, értelem!

A körémhűlt, merevedett
abroncs-világegyetemet
rámforrósítja lángod:

piros pánt rajtam! átfog,
s húsom, akár a bronz, ragyog,
s ifjan emberré borzadok.

Szólogathatsz már, Szerelem,
nevetet súgva százszor:
kitámolygok a mellbimbók
rengő holdudvarából,

és részegen, és józanul:
írnom kell! addig írnom,

míg föl nem száll kék terhével
galambfehér papírom.

REGE, REGE, RÁRÓ!

Menekülő ménem,
homlokcsillagfényem,
 eget-földet járó,
 taplótűzpatás ló:
 megriadt reményem,
 ó, gyönyörű Ráró!

Négy égtáj szele zúg.
 Ringasson bár tenger,
 rengessen tekepúp:
 amerre jár ember,
 célt játszik minden út,
 célt játszik minden út.

Ménem! Tűzpattintó!
 Mögötted nincs hintó,
 nincs visszaút, rézsút,
 szürke fény, egérút –
 csillag iránt, nap iránt
 utunk ha van: félút.

Vágtass velem, vágtass,
 halhatatlan hátas,
 lírák, telivérem,
 szárnyas-szép reményem,
 keselyűnek kesely,
 prométheuszi pej!

Egyszer-volt lét a mult,
s végül mese minden:
rege, rege, Ráró!
Magunk vagyunk, magunk,
s jaj, a mi igazunk
mese messze járó.

SZÁRNYAS OLTÁR

1

Éjjel a szél ha dögszagot lódít,
ebek tudják csak elsíratni úgy
az ember összes magánhangzóit,
mint e fölkaravánozott fiú,

ki most a Tenger színe előtt áll.
Lelkére már a moraj se gyógyír,
csak áll a parton, pokolból jövet
áztatja lábát Arthur. S Rimbaud sír.

Mert nincs többé Párizs, ha a kömmün
lelőtt Albatrosz az Egyenlítőn.
Történelem sincs! Csak igazolt bűn.

És bőgne a tevék. Árusivatag. Csend.
Mint egy arany százfrankos, a vízből
ellenállhatatlan, óriási Nap kel.

2

És pereg, pereg a száraz tenger,
hajói kilenc hullámos állat,
pillád is hamis gyöngyöket ejt el:
kiköpött kalózkapitány vagy!

Pereg és pereg a száraz tenger,
fordulnak óráid zokogóra,
mert könnyűnek mutat minden percben
a sivatag, e nagy homokóra.

Málháidon ha babrál a hajcsár,
gyilok villantja fényét a frontra.
Sírkövesednek az arabok már:

recontra, Monsieur Rimbaud, recontra!
Ime: van itt egy világ!! Hát add el!!!
Mindened lesz majd, csak igazad nem.

3

Hallod-e zúgni a nyílhegy Á
zivatarát az Ű völgyében?!

Angyali kancát az É elé,
s hajrá, e néhai faekével
birizgáld, vénítsd meg, zokogtasd
az érzékeny öblök kis ó-ját!

Eleget éltünk ahhoz, hogy oktass,
tudjuk, amit egy hadihajó lát.

Taszítsd a tenger tornyait szét,
Istenét kutasd, meredek Í-jét,
s ha térde tündökletére fölvelt:
Ű-sd az Ő-ért! vagy csillagára,

verj a holdbéli lány farára,
s kerüld meg hetvenhétszer a Földet.

NAPÓRA

A tengerparton,
a tengerparton,
hol tyúkistenek
fogyókúráznak,

homokba szúrt a
kelő nap engem:
jelöljek teret,
mutassak időt,

adjak a fénynek emberi árnyat!

TENGERLÁTÓ

Kormos Istvánnak

Csipkebokortól
gyúlt ki az alkony,
tombolt a tűz
a túlsó parton:

Dánia égett,
Yorick jajgatott.

Láttam a Tengert: nem hallgathatok!

Mert rőt rongyait a partra kiadta,
és felöltöztetett az Isten,
felöltöztetett
a Napba.

Ki téphetné le rólam e bíbort,
palástomat, ha Hold a csatja?

Éreztem én már:
tündöklük,
ragyog,
süt minden sejtem
a Sötét ellen.

S mondá a Tenger:
hatalmas vagyok!

De túl a partokon,
hol már pereg a hullám,
medvésezik a csúcs,
jeges:

ki súg és mit sugall?!

amig az öntelt
hullámon sütkérezik
az Óssejt,

kit a Lét
hontalanul is felez,

s ki mégis egyetemes!

Ki súg nekünk hát
és mit sugallnak?
Mi az,
miről a Halál is hallgat?!

S rá csak legyintgetek:

útilapukkal,
pálmaággal,
játékos lombú mókusfákkal
legyintgetek,

s legyintek is,
mert lényegtelen már,
lényegtelen minden sugallat:

egy árva szóra,
arra sem érdemes.

Látott a Tenger hatalmasnak ott,
s én láttam a Tengert!

Hatalmas vagyok.

APOLLINAIRE

Írni arról kell, AMI NINCS!
Mert ami nincs, vallom, LEHETNE!
Erre tanított a BILINCS:
az AMI VAN muszáj szerelme.

Figyel kikericseivel,
a kerek éggel mered rám:
– igazam van, te francia?!

Bólint, s fölsüt Apollinaire
koponyáján a vaspánt.

KÖNYÖRTELEN KÖNYÖRGÉS

*(Mert a szabadság:
az emberiség fejlődésének
Abszolút Nulla Foka.)*

Szép Senkim,
Te Idehazudott,
Ide
Erre A Földre!

Mutass itt nekem egy zugot,
csak egy talpalatnyi hazát,
ahol meglelem a házad,
s ott engemet dönts le,
hasíts szíjat a hátamból,
korbácsolj vörösre,
s én vallok neked,
mindent bevallok:

Szabadság!

Szép Senkim,
Te Idehazudott,
Ide,
Erre A Földre.

ERŐFORRÁS

Ha nem az enyém,
ha le kell majd mondani róla,
akkor kinek a javára mondok le én,
kié a naprendszer harmadik bolygója,
ha nem az enyém!

FÉNY A BILINCSEN

Pilinszky Jánosnak

Isten?
azt mondod:
Isten?!

Mondd csak!

Ő az én
egyetlen
Nincsem.

De nézz
e paradicsomi pogány párra,
ha félsz!

Oly igen árva.

Se istene már,
se csillagi társa.

Csak látomása van,
látomása.

Isten:
első és utolsó metaforánk!

Hidd
vagy ne hidd el.

Holt hadak útkeresztjén az időt,
ha látni vélem,
őt látom,
őt:

ki fény a bilincsen.

MELEG ZSÁK

Weöres Sándornak

Sándor-nap!

Hevülnek a hatalmas zsákok,
lihegnek a fény trógerei,
zsákolnak.

Mintha iszákot,
vállamra vetek én is egy zsákot!

- Quo vadis?
- Wohin gehst?
- Kudá igyos?
- Hová mész?

Viszem
Weöres Sándornak.

Van benne: Ű!
Panyigai.
Meg kéknyelű!
Venyigei.

Van kóc,
kenderből!

S kicsobbantottam a tengerből:

cepelek öt kila ángolnát,
hátha jókedvre hangolnák.

POHÁRKÖSZÖNTŐ

Egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot,
egy árva mondatot, ha holnap
hangot se lehet mondanod,

hangot se,
mert a pályabér
nem ám az ének örökzöld ága,
dehogyan lesz az az ág
babér:

huncut kis hóhérok mennek ölre
szavaid tisztásán
nyakadért,

s ő,
igen, Ó:

Ki a Holdra Föltett,
úgy rúgja alólad ki a Földet,
hogy elzúg talpad alatt a szél,

s függsz majd:
egy vízszintes mondatért!

egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot,
egy árva mondatot a Sorsnak,

hogy hallják a vakok:
kimondatott!
lássák a süketek:
leíratott!

egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot:

egy félig földi,
félig csillagárvát!

arról,

mit tündököl a tenger,
bár ismered jól holdalattiságát

a csillagosban,
hol fényévek a rések,
földiek mégis
az úri keringések,

földiek,
mert iker,
mert iker bolygó
a Plútó és a Péntek,

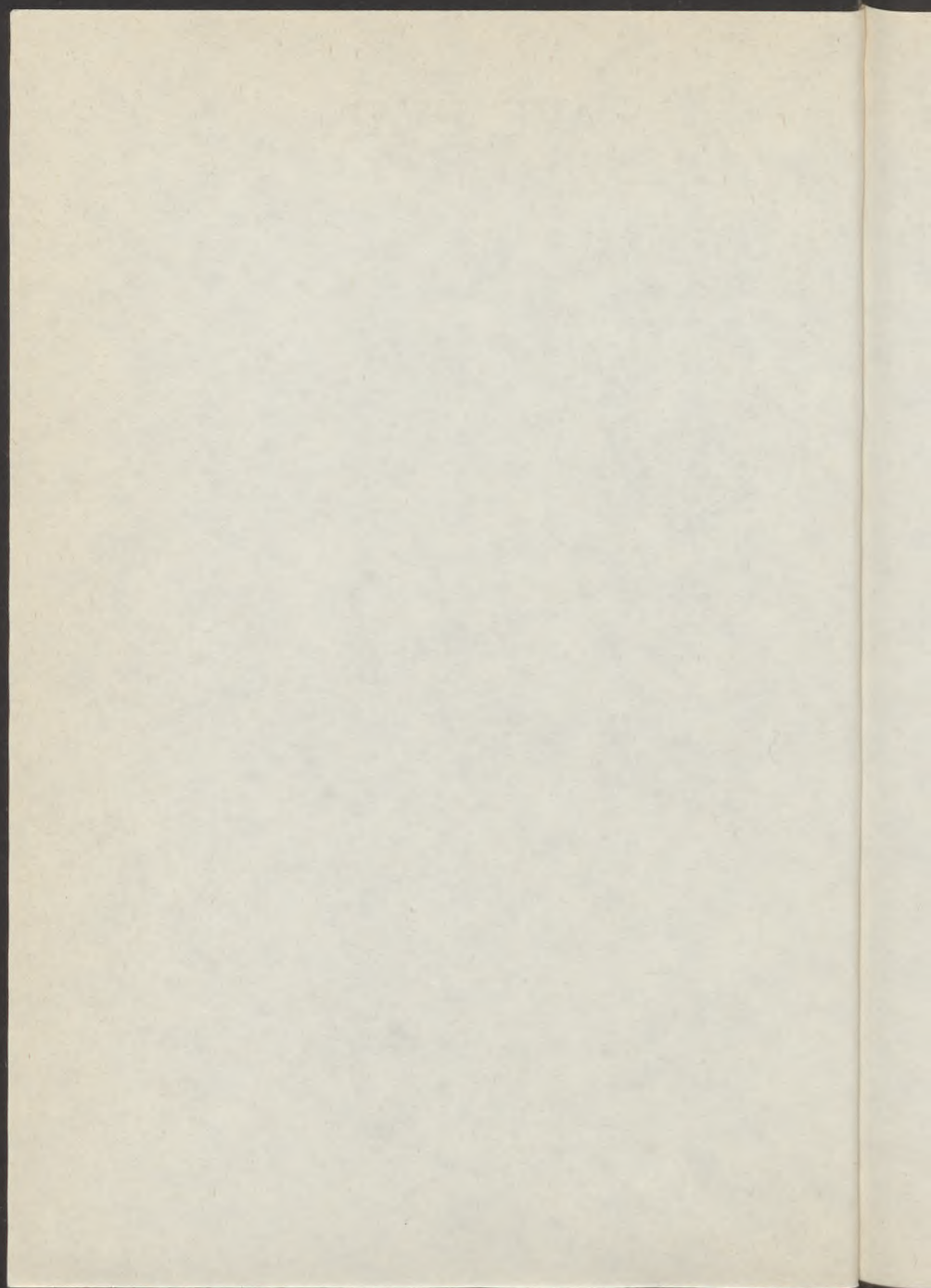
nagy idők síkján,
az őszi földön,
hol Szabadságot
az Ember úgy nyer itt:

bilinccsel együtt
töri a tengerit!

egy mondatot,
egy mondatot csak,
csak egyetlen mondatot,
egy árva mondatot ragyogj csak:

EMBERNEK MAGYART,
MAGYARNAK EMBERIT!

ÁVE, ÉVA!

KORATAVASZ

Föllázad a víz éjszaka
csörömpöl a tél ablaka
inal a hó s hajnalba már
zöld aknára lép a madár

Kilőtt harckocsik a sziklák
napsugár-sorozat ropog
emelt fővel és mezítláb
szeretőmhöz gyalogolok

DIRIDON

Hangya bizsergeti, oly parázna:
diridon-dondiri-diridon!

Ím, darazsat fog éjszakára,
zúgdos a kandzsi tök virága,
cinkosa ciklámen, liliom.

Nőktől karcsú az alkonyat ma:
diridon-dondiri-diridon!

Kis ugrabugra mellük labda,
sétás, estike combjuk csapda,
liliomcsapda, tűzliliom.

Dondiri-diridon-dondiri:
ki-ki a párját hogy viszi!
Diridon-dondiri-diridon:
szív dobog át a fahídon.

KENDERÁZTATÓ

Néhai menyecske: cukornádszál
ahogy a vízből partra röppen.
Hajlong, nem leli ám a ruháját!
Melle növekvőn majd lecsöppen.

Jaj, mi meg hattyúpásztorok, hárman
tülekedünk egy fűz ablakában.
Egymás hátán a Nap, a Hold és Én!
Kukucskálunk a levelek résén.

ZÖLD LÁZ

Arra, hol a Tarna ered,
szállnak pillangó levelek
pirosan, sárgán.

Bokor füttyöget. Zöld lázban
remegek a rezedásban:
szeress, Devlás Lány!

Duruzsollak, darázsollak.
Kereshet már anyád: hol vagy,
bronzkori drágám?!

Kék szoknyádat ágra veted,
harangozzanak a szelek
litániát ránk.

Hálám ha van, szürke hála:
hajad ősze széna szála,
míg a világ áll!

CIGÁNY KIKELET

Lina, Szabina, Nánika
combja fekete tátika.

De nálam ám a kék bibe!
Lengünk. Lilán a semmibe.

IRÁNY: PÉTERVÁSÁRA!

Úgy indul ez a költemény, hogy
kerékpárom nyergébe pattanok,
s usgyí,
ki a falumból,

irány Pétervására,
ahol kéttornyú már a templom.

De nem az oltár elé
suhanok térdepelni,
az én Istenem a Kakas vendéglőben
trónol:

konyakos kupicák közt
kong értem krinolinja.

Dicsértessél hát mindörökké
huszadik évem pincér Marikája,
mert visszeres lesz majd a lábad,
s hol lesz az én darázs tekintetem

hervatag melleldről,
bedagadt bokádról!

VIKTÓRIA

engem veled
téged velem
kitüntetett a szerelem
kitüntetett a szerelem

bimm-bamm bimm-balabamm bimm-bamm
bimm-bamm bimm-balabamm bimm-bamm

ezen a hosszú betűvert soron te lépdelsz
ezen pedig – mindig mellédszegődve – én

bimm-bamm bimm-balabamm: piros!
bimm-bamm bimm-balabamm: hogy zúg!

leng! bong! jaj csupa hang!
virágvasárnapi harang
a szoknyád.

IMÁDLAK

SZERELEMHAJNAL

Te fölkelő-nap-arcú!
Hajadba háltni jár az éj.

Te tavirózsa-kedvű!
Szép vagy. Beúszom érted.

Csurog a fény majd rólam!
Körülcsoboglak: nyílj ki.

Virradó Szerelmem!

Fejemet lehajtom:
koronázz meg engem.

TERMÉKENY ÉJ

Virágporos szél jár a kertben.
Szeretkezik vele a mák.
Sziromszoknyája földre lebben,
s magát megadva, önfeledten

hajlongja át az éjszakát.

A SZŰZ

Addig-addig játszik velem,
egy éjjel haragomban
beugrok majd az ablakán,
hónom alatt a holddal.

FÁKAT ALTAT A SZÉL

Fákat altat a szél,
álmos lombú fákat.
S én most ébredek rá:

nagyon szerethetlek,
ha már a sálam is
integet utánad.

TÜZEM, LOBOGÓM!

Lobog tulipán szoknyád,
leng liliomláng sálád,
szikrás szél fúj, s lobot vet
hajad is: csupa láng vagy!

Élek-halok a fényért,
égj hát, gyönyörűm, lángolj!
Tüzem, lobogóm vagy már.
Lobbantsd rám ifjúságom!

EGÉSZSÉGEDRE: KRISZTINA!

ha hóval hullna is ruhád
kimájusítanád szobámat
mert te magad vagy a virág

s

n

i

n

c

s

vázám sincs
karcsúbb tenálad

EGY PILLANAT RÖGZÍTÉSE

Szoknyád alá szalad a szél,
csókolja combod, térded,
s ott, ahol állsz, a járdaél
föl-föltündöklök, és egy

sereg csupaszem kis kavics
sarud körül ragyog, örül,
boldog most mind, hogy nézhet,
les a kirakatablak is,

mögötte rúzsok, krémek
tolongnak, s gondolatban
fut, fut, habosan fut feléd
egy dundi babaszappan!

Tündér ámulat vesz körül.
Egy kislány kezéből
fülig-pirult-szemérmesen
tovalibeg a léggömb.

S hogy megtorpan egy nénike!
Valaha szép volt. Szőke?
Rád néz, aztán a semmibe:
maga elé tűnődve.

A hírlapos, ki tudja jól,
hol ölt ma bicska, bomba...
egy árva szót se szól. Figyel:
lélegzet-visszafojtva.

S a szél, a kis szoknyavadász,
diadaltól ragyogva
elsündörög. Nyomában egy
szájtáti tökmagocska.

CSÖNDDEL CSEREPEZVE

Csönd
Csend-Csönd
Csönd-Csend-Csönd
Csönd-Csend-Csönd-Csend

Ki innen! El innen!

Zuhan a lift. Lépcső.
Utcák, hidak, terek.

Keresztülugrosva
a városra zúdult
dirib-darab eget:

suhogok hozzád, te!
s a küszöböd előtt
nagy, tüdő formájú
felleget lihegek.

Nyiss ajtót! Nyiss ajtót!

Csönd
Csend-Csönd
Csönd-Csend-Csönd

Tücsök-villanycsengő!
Círpeld föl!! Círpeld föl!!!

HOGY KIBÍRJAM

Hajad sötétje ébred, este lesz.
Nyílnak az utcai lámpák.
Fényük megistenit: ablakkereszt
dőnti vállamra árnyát.

Szobám cella.
Rám fillérek vigyáznak.
Képzelt karórámon fluoreszkál a számlap.

Hogy nélküled mégis kibírjam itt:
előhívom csókjaink negatívjait.

HÓFEHÉRKE

Tudom is én már: ki volt, ki nem volt!
Mintha mesében, minden úgy történt.
Még szoknyája is hol volt, hol nem volt.
Ragyogtuk egymást: virág, verőfény.

Csemete férfi voltam még, diák.
De már a csókja szárba szökkenett,
ha elkapott a kikeleti vágy.

Gyere világgá – sírta –, szöktess meg!
Mondom, mese volt. Pedig megtörtént.

Később jöttek is érte a törpék.

KIKELETEK

Havazz,
tavasz!

Te
pelyhes pünkösdi
Tél!

Kakukkszavas!

Mint a világ,
fölfegyverezve minden ág!

Avass
katonáddá:

Tavasz!

Örököld Földem!

Májusom!

Cigány Virágárusom!

KIKIÁLTÓ

Ez a hajnal,
meg ez a jó lila levegő,
ez éljen.

ÉLJEN A JÓ LILA LEVEGŐ!

No meg a komp.
S itt ez a kis tolakodó nő.
Ó ő.

ÉLJEN A KIS TOLAKODÓ NŐ!

S üdv neked út.
Ha vízi, ha földi, ha égi:
mindegy:

ÉLJEN AZ ÚT,
A VÍZI, A FÖLDI, AZ ÉGI!

És aki vár,
aki nyugtalanabb, mint a tenger:
ő ám,
a szeretőm,
a csuromkékszemű.

Ó, ÉLJEN MINDEN SZOKNYÁS,
MINDEN NADRÁGOS EMBER!

EZŰSTHÍD

Monika Bayernek

kapcsold

ki

melltartód

szépem

hadd

ússzanak

a

szerelmes

meduzák

heverjenek

a

homokra

kéken

tudja

meg

mindenki

reggelig

holdfényes

bólyák

a

melleid

NUDISTA STRANDON

Végre
kifeküdhetek a fényre
meztelenül,
ahogy megszülettem!

Zúg a zöld,
pereg a homok.

Csiklandozzák egymást
a lábnyomok.

Egy kisiút kerget a tenger.
A csöppség tapsikolva szalad,
végül elgáncsolja egy hullám.
Kánikulát kacag a Nap.

Csudajó!

Fúj a seszínű,
viszi a szürkét.

Meduza dereng,
víz alá merült
miniatűr ég,
tengericsillag kék napernyője.

Néhány kilométerre innét:
ásítoznak az ágyúk,
pisálnak a hadihajók,
s az égre otromba
torpedót emel
a zsiráfdarucsorda.

Micsoda béke van,
micsoda béke.

Mégis:
szép itt, csakazértis!

Egy karcsú lány áll a parton.
A szél zászlós hajába kap.
Karján kosár hold aranylik.
Combja között megy le a Nap.

VAN EGY VILÁG

Csörgőre húzva hajnalunk,
sörhab csipkézi éjszakánk:
van egy világ itt általunk!
S honunk helyett egy félhazánk.

Kerekíti a telehold
szemünk esteledő tavát.
Miasszonyunk, szomorúfűz
tükrözteti ott szép magát.

És testet ölt a szerelem,
mert nem égi bútor az ágy!
Mégis, mikéntha felleget
vonulnának az éjszakák.

! | ANGYALI ÜDVÖZLET

Szárnyam havát küszöbödről
elhordja a szél reggelig.
Ne félj! – rúddal áll a Göncöl
csillag-tükörképedhez is.

TÉL

Bent:

szeretőmmel gordiuszi csomóban.

Kint:

Nagy Sándor karddal a hóban!

Ő is,

mi is:

ébren!

Ezerkilencszázhatvanhét

decemberében.

ÁVE, ÉVA!

Legendák lánya, te édesvizi
csókjaink partján delelő Szűz:
nézz vissza, láss végig az úton!
És dicsértessél, mert beleőszülsz!

Mert beleőszülsz, én édes párom,
Isten se óvja már azt a tájat:
vércsével pillog az ég, fölöttünk
sasok körözik a pacsirtákat.

Elangyalodnak minden ördögök,
kék tavon szürkehályog a pára,
szemed villámlik, gyomrom mennydörög:
éhes vagyok a Tilalomfára!

VÉGTELENÜL

Tenger,
istenemre,
tenger!

Minden mozdulata
hullám.

Hol
én borulok,
hol
ő
borul
rám.

Renget,
ágyéki csónakon
ringat.

Szürkül
hajnallik,
lassan kivirrad.

ILLEGÁLIS NÁSZÉJSZAKA

Olyan sötét van itt már,
mint egy pasztásdobozban.

Fekszem hanyatt az ágyon.
Fekszel hanyatt az ágyon.

Kint, a betonküszöb alól,
hallucinált tücsök dalol.

Ujjad között, leégve lakkig,
cigarettavég csillaglik.

Megszívod. Látom a melled.
Alatta két nagy árnyéksarló.

Nem beszélünk. Dunnánk felleg.
S vonul az ágy lassan, virrasztón.

Illegális nászéjszaka!
Hajad arcom holdudvara.

Testünkön csillagok teremnek.

– Jó?

– Jaj, nagyon!

– Szeretsz?

– Szeretlek.

Holdfény és porpaplan.
Horkol Magyarország.

Magányos vonatfütt.
Alszol. Megcsókolom szád.

Csönd. Cirpel a csengő.
Ásítva nyit kaput

a jámbikus léptű
öreg házmesternő.

S te félálomban morgod:
húzd föl hatra a csörgőt.

ABORTUSZ UTÁN

Szemed égi csordakútján
holló szemöldököm verdes.

Hol a gyerek?!
Beleugrott!

Ropogtatja ránk a holdat,
mennyei savanyúcukrot.

Ne sírj.

DERENGŐK

Hatalmas este van,
holdas.

Szél
fú,
hogy
hajladozhass.

Félsz,
ahogy derengő blúzod
melleden összehúzod.

Melegedj
leheletemnél,
mintha általam lennél.

Minket,
virágom,
le nem győznek!

Szarvas szemeid bőgnek.

Őszülünk.
Hullong a rengeteg.

Termő ág,
fiamat rengeted.

Csókkal szítom én hamvadó ajkad!

Csillag zúg,
ropog az ősz alattad.

AZ ÉN KICSI FIAM

Lent,
Magyarország égalján hagytam:

verjen félre
egy nagyharang szoknyát,
rúgja zeniten,
köldökmagasban
követelje, hogy világra lopják,

mert Ő:

az eljövendő
ondó,
ősömig,
az összejtig hiú,
legeslegkisebbik fiú,
halálnak is jövendőmondó,
pöttöm,
horizont alatti Hamlet,

kezében huzatos koponyámmal

az én üvöltő,
kicsi fiam lesz!

A SZERELEM SZÉLÉN

Légy a szerelem szélén is bátor:
szeress engemet, Horváth Erzsi!

Mert a lebillent mérlegű ágyon
nincs többé játék.

Már fiam is csak a hinta álom
lengeti hozzád.

Sorsom örökség: tág a világom,
szűk Magyarország.

Mit akar itt ez a kéz a számon?
Csillagi csöndet emberi tájon?!

Hogy ami fáj, szótlanul fájjon?

Költő vagyok én: magyar költő!

Csak ami szívemen tolláskodik,
az röpül el az én számról.

Szeress engemet, Horváth Erzsi:
légy a szerelem szélén is bátor!

Majd összeterelem kis családom,
aklok melege szobánk belengi,
s tested füvére, én édes párom,
kicsapom tíz ujjam legelni.

Csak légy mindenek szélén is bátor,
és szeress engem, Horváth Erzsi!

FELLEGAJTÓ

Ime: a szerelem szentháromsága!
Dó mért dörömböl a fellegajtón.
Óbálvány mered az új, pogány párra.
Térden az ország! Kőért sóhajtón.

SZERELEMIJESZTŐ

Szodomából szalajtott asszony,
Icuja három kívánságnak,
dugáru a gyönyörpiacról,
méhkirálynóm, te virágállat,
ezen a holdig himporos esten:
szerelemijesztő Budapesten!

föltámadásig sarkon álló
arkangyal, himvesszőn harsonázó,
körúti tündérkedő fillér,
fillérkedő körúti tündér,
kinek én vagyok ma éjjel újra
csillagmilliomos fiúja!

VÁRVAVÁRÓ

Mélyebbre innen hova hull ember?!
Összefektetsz egy váróteremmel.
Kölyökálomra a kerekektől!
Várni mindarra, ami ma sem jön.

A SZERELEMTŐL
VÉGLEG ELOLDVA

A szerelemtől
végleg eloldva
ugathatsz rám, mint
ebek a Holdra.

Melled lampion-
fénye mellett
nem leli apját,
sír a gyermek.

A szerelemtől
végleg eloldva
borulok gyászba,
fekete gondba.

SZIDOM AZ ISTENED

Nem voltam hozzád kedves?
Nem voltam durva se!
Csak ez a sors keserves:
te rohadt kurva, te.

Egyetlenem, Te Édes!
Csillagod hogy letűnt,
mióta ama véres
vödörből gyermekünk

disznók elé vetették.
Tudjuk már, mi a bűn.
Szidom az istened: én
gyilkosom, gyönyörűm.

HAMIS JEGYBEN

Gurítsd világgá karikagyűrűd!
Bitang fém ujjad aranya. Gyűlöld!

Zengjenek hozzá himnuszt, bármit:
szemét az úrben a gyémánt is.

Hamis jegyben jársz. Léted is talmi.
Szabadságodat vissza kell adni!

Derekamról a sziszegő szíjat
ha nyakam köré bűvölöd: sírj csak.

Te legutolsó magántulajdon:
szerelem gyűrűsférge vagy, Asszony!

Hány karátos az éj, mit az úr küld?!
Legyen Szaturnusz fényköre gyűrünk.

! / VERONIKON

①

Keríts két karoddal körül,
hogy az egek tornya mögül,
s tócsák, tavak tükre alól:
mellem két szomszédvárának
nagy udvarát ne süsse Hold!

②

Én asszonyom, kendőcske szentem,
bocsásd meg nékem a keresztfát,
derekad oltáráról felejtsd el
kerítő két karom! Szeress mást.

Mert harminchárom évgyűrűmet én
eladom Szaturnusz abroncsáért
egy kupec istennek: a Hit hegyén.

Fakul a bíbor? Ontsatok rá vért!
Óriás rakéta-körmenetből

keresztfám Húsvét Holdján mered föl.

ÉNEK VIRÁG HELYETT

Vujosevit Slobodankának

A tóba fecske csókolt,
és hogy pillogott az én szeretőm!

az én szeretőm,
aki dombjairól
holdbeli málnával kínált meg.

Mert úgy van ám, jaj:

ha nem magával,
akkor minek is kínálna mással
férfit egy nő –

egy nő,
akinek csillagokkal
nyílik a combja.

Ó,
emberek,

amikor velem a homorú heverőn

Ő
hempereg:

innen döngetett vénuszi dombján,
s túl az ősködök menyecskekontyán
úgy ruganyoznak a göndör terek,

irígylenek
az istenek.

Tördeld, idő, a tornyokat!

Ha bábeli,
ha bizánci.

Gyere,
Szlobodanka,
gyere:
csak blúz alatt dzsámi a dzsámi!

Untatnak Allah néhai
nagyhatalmának
kőrakétái.

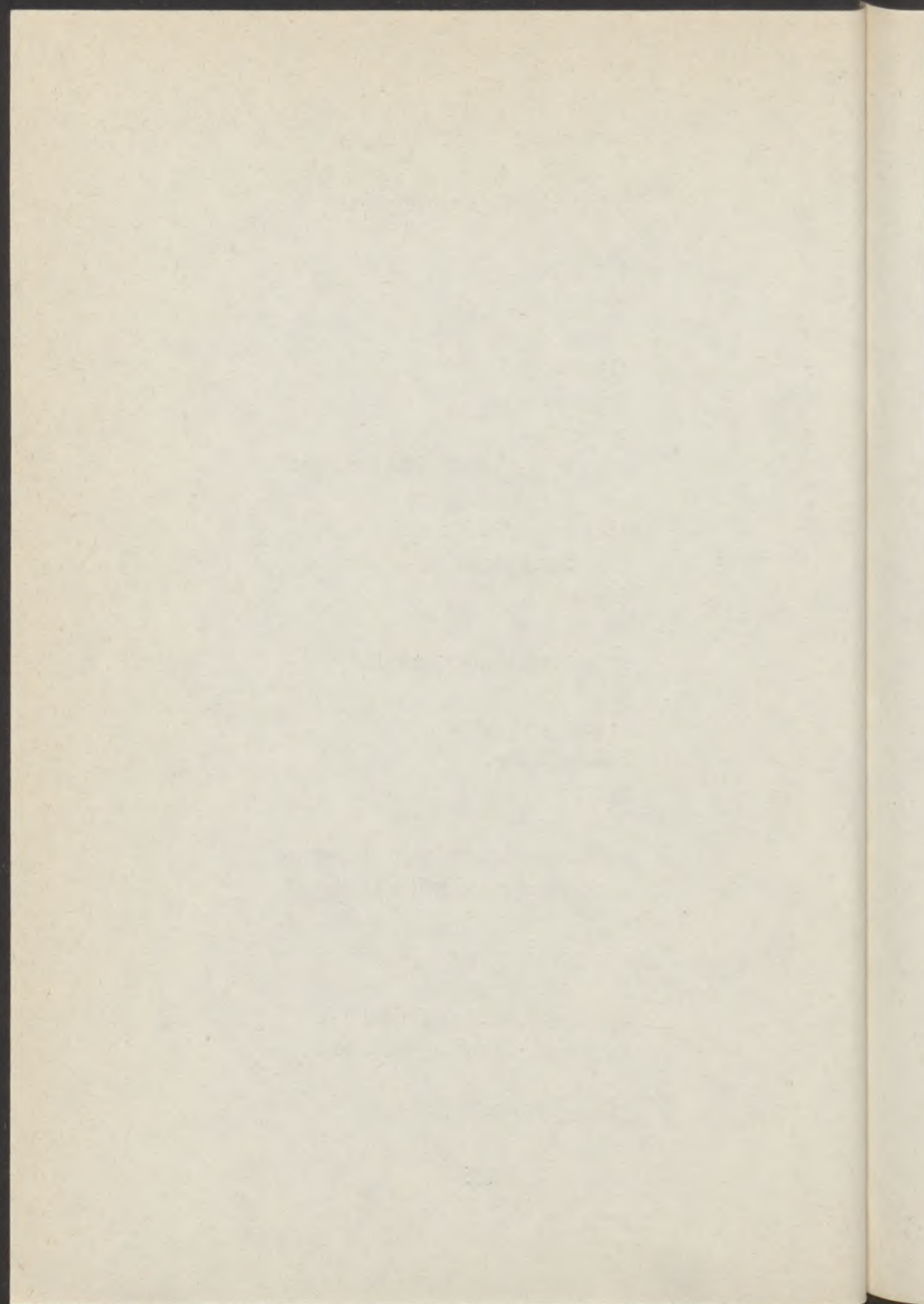
Ásításom a müezzín odva.

Gyere,
Szlobodanka,
gyere:

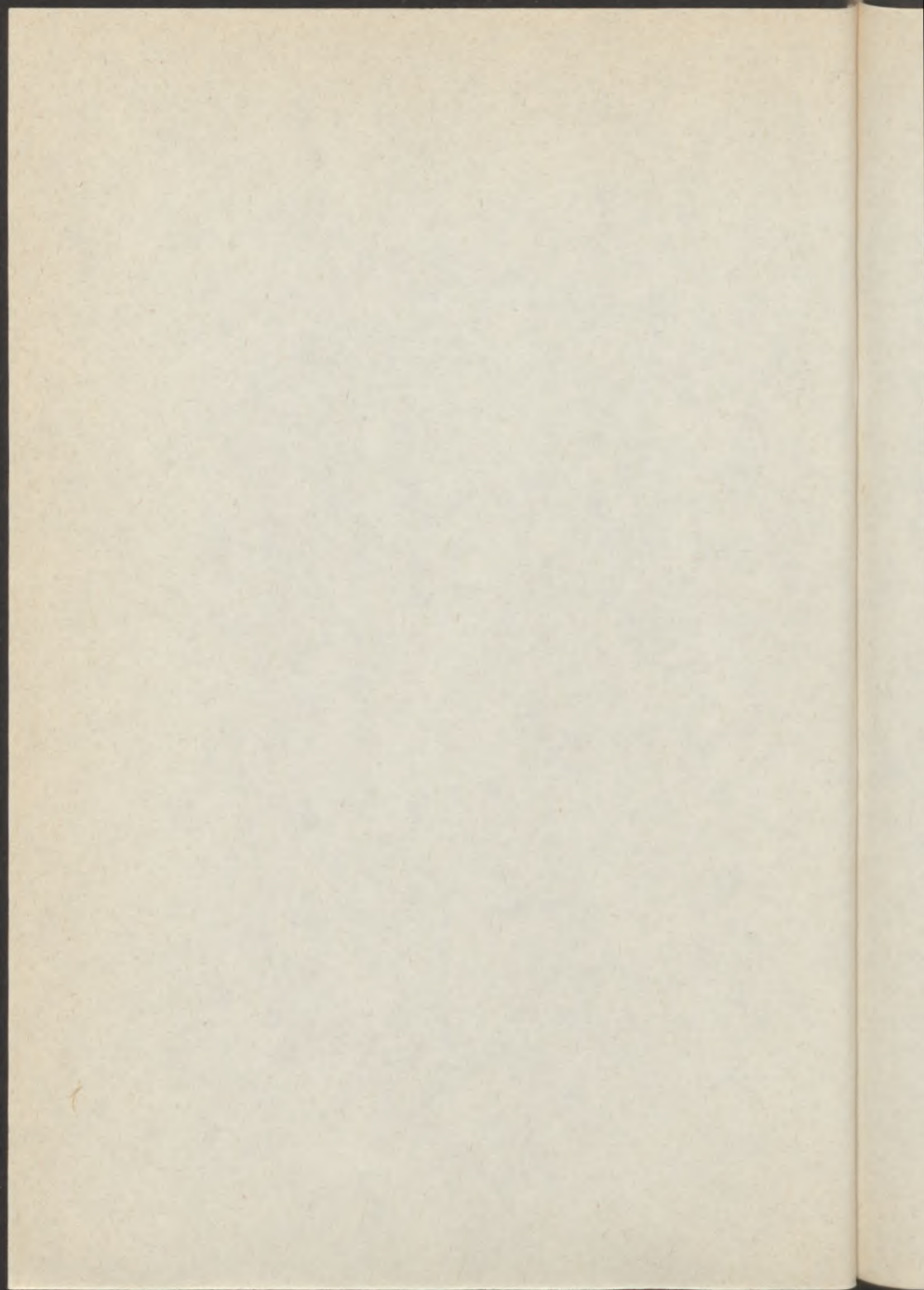
csak egy ujjal érints meg engem,
s lekondul csipődről a szoknya!

És dícsértessék az Ohridi Tó,
ha néma is a csillagok bronza.

Struga, 1973

ŐSZVILÁG

HANYATLÁSVÉGI NYÁR

Sárga és piros pánik a szélben,
lombvisszavonulás úton-útfélen.

Besúgó nádas. Címerárulás.
Gúlába gyávul a kukoricás.

Hova hamvad a nyár, a hajdani forró?
Lefejezve ím, egy ezred napraforgó.

Mi mindent mérnek most meg a mázsák!
Fölnégyelendő: krumpli. Detronizált: mák.

Kezdetben minden zsarnok kegyeske.
Virágletétel. Gyümölcsseleste.

S az ég alján egy csönddel megrakott
szekér kerékbetöri a napot.

AMERRE A NAP LEJÁR

Dühöm évszaka: kivagyí nyár van
e bajúszpödrő kukoricásban.

Már tudtam én, hogy eljön a perc, el:
megállok, hazám, előtted háttal,
s kivárom, míg a naplementtel
hontalanná nyurgul nagy árnyam.

Állok itt: Magyarországnak háttal.

Háttal! anélkül, hogy hűtlen volnék,
s lennék idegen utakon vendég:

ki-fia-borja-megcsodáltan.

Ifjú bakancs és őzikelábnyom
remeg át előttem a határon.

Johnny-vá itt lényegül át János!

Vagy egy vak lépés, s virradatra
beszakad végleg a Föld alatta.

Hazám a halállal is határos!

Kérdéske görbül sírásra számon,
mert a felelet próféta haragú:

nincs határ, ami engem határol!

Koponyám geoid alakú,
Koponyánk geoid alakú.

BALATONI KÉPESLAPOK

Antal Istvánnak

1

Hogy hadonászik e vén szomorúfűz, hogy hadonászik!
Fészkes ágairól szinte lepottyan a Nap.
Nincs egy árva forint a zsebemben. Nincs mosolyom sem.
Fáradt dankasirály fürdeti gondjaimat.

2

Sarlót képzelsz kezedbe,
és már suhintanád:
hajlong, suttog előtted
a satnya sás, a nád.

E zöld társadalomban
mindegy: Z elvtárs, X úr.
Egyikben sincs gerinc, csak
hitvány előgerinchúr!

ŐSZELŐ

Piros padon felejt a csend már,
dohorog rám egy világváros.
Szöcske pillanat, rebbenet nyár.
Térdem szenthely egy perc fohászhoz.

Tegnap itt, annál a két platánnál,
egy fényes bűn baltája láttán
megőszült gyökeréig a páfrány.

Körben kémények merengenek.
Gólyátlanul.
Szálldos, miriád korom rezseg.
Lustábbja hull.

Tenyerük csuklóból ejtik a fák rám.

Aztán a parkőr botja hazaleng.
Leskel, botorkál.

Magam vagyok: piros padon a csend.

Fehér ingben is varjúhodom már.

FÁN MARADT LEVELEK

A drága Doktor úr,
a novemberi nap
röntgenezgeti még
beteg bordáikat.

Hátuk panaszfalán
sóhajokhoz szokott,
esőcsepp-puha ujj
kopog, kopog, kopog.

Magam varjúhodón
egy rendelőpadon
várok a leletre.

Kint fák. Itt-ott levél.
És zeng a gyászruhás
rigók rekviemje.

HAZÁIG

Könnyű öklömet egy fuvallat
eskühöz, lassan szívemre ejti.
Kivallat, minden ősz kivallat!
S a sorsomat, mint vádat, elejti.

Kicsillagosodik a csönd és
bogárlik felém egy távoli zöngés.
Hazáig az út fogyó holdmeredek!

Rétről a ködöt magamra húzom,
s őszén, a kertek alatt elúszón

ballagok tova, szeptemberedek.

ŐSZIDŐ

El-elnézem,
ahogy nesztelenül
ez az öreg fa
lemeztenül.

Törzse nyarat akar még,
de már telet kavarnak,
és hullnak rá a nagy fekete rongyok:
ejtőznek az óriás varjak.

Kár
már
mindenért,
kár,
kár.

Száll a levélhullaillat.

És holdimádó kutyák ugatnak.

ŐSZ FA

Adjatok ennek a fának nevet:
szállni tanít egy fészek énekét,
s ő tartja fölém reccsenet-kék
dómkupolád is, szúette mennyezet!

Adjatok ennek az ősz fának nevet,
ha kinek mersze van, keresztelje meg!
Nékem szavaktól üres odú a szám:
ma kaptam tőle tizezer levelet.

Már tudom, én a gyermeke voltam,
csillaggal érő s hulló gyümölcs,
kit szemmel tart a szőlőhegyoldal,
s kiért fölnyúl a nagyárnyú csősz.

NAPLEMENTE

A nap szétfeszíti térded,
s megerőszakol a halál.
Holdasul arcom, ha nézlek.
Alkonyodol, Édesanyám?!

Árnyam ijesztő nagy így is,
hátha a föld alól fénylesz?
Nyurgulhatok én már éig,
mama, itt olyan sötét lesz:

arcom, minden sejtem elfogy,
sarlósodik, suhog sárgán,
sikolyélesre fen a szél,
s hozzádsötétülök, mama!

Várj rám.

ÓSZVILÁG

Bartók Béla és Radnóti Miklós emlékének

①

Deres a Hold,
hideg van.

Nemzetközi szél fúj
a tengerről,
kipirosít.

Csillag és levél hull.

②

IM ITT E KŐ,
hidege csontodé.

Koponyafény:
A HOLD MA OLY KEREK!

Ragozhatom a létigét
létem hamleti szélénél.

Ragozgatom:
meghalni nem lehet!

Ha ez a kő itt pogány oltár,
akkor én hiszek ebben a kőben.

Csillaggal kiszemelt költő voltál!

A sövény pusztul,
Fanni időtlen.

Rét rongya immár,
pipacsod is rohad.

Rigók borzongatják a bokrokat.

Ősz van.
Őszvilág.

Avar ha zörren,
záráké a zaj.

Kikeleti fegyencek ím a fák.

És veri az ősz halántékomat,
üti a tarkót.

Ősz ül a zongoránál is:
Bartók!

3

Égmerengő tó, derengő romház,
csónakszomorú tengerszem,
fölfelé hulló pontylevélcsontváz,
ki előtt már csak Isten a horgász,
csillag a csali őszreggel.

Szomorú csónak: Emberszem!

Nem marad semmi biztató itt.
Égre leng, oly sovány a tó is,
zenitre húzó légnemű láger:
Kémény-Anyaöl! hol a kondor gyász
párafüstből is Piétát formáz,

s örökmécs ragyog: Holdkandeláber!

Át a nádason zongora tűnik.
Püföli a szél vakfehér keze
félhangok buzogány billentyűit.
Szuronyrohamra zúdul egy front sás.
Arany- és ezüsthíd robbantás.

Csontok közé csapj, félelmetes
cromagnoni ős: Te Négykezes!

Viador páncélbikacsorda bőg,
hágja húgodat, ökleli nőd,
s úgy veti szarván anyádat vállra,
kiáll a Hold peremére Isten,
és vakjainak lekiáltja:

Im, Európa Elrablása!

4

Nem, tovább nem menekülök.
Hová fut az ember gömbön?

Hold alatti kőre ülök:
jöjjön, várom, dörömböljön
ajtón, ablakon, mellemen,
ha már elindult ellenem.

Hiába himnuszolsz, haris!
Kilakoltatták szavam is.

Égüres immár minden ének,
szomorú vagyok, szomorú,
csillagom nagy csönd, s még abban is
perceg a szű, perceg a szű.

Némulj el, nagyon fájsz, haris!
Honvágy kínoz hazámban is.

AKÁR A SZARVASOK

Szervátiusz Jenő: Cantata Profana

Zörgőre jár, fiúk: vége a vadonnak!

Atyánk nagy íjának nyilas félholdja kel,
ropog ellenünk, mint rőt láng a berekben.

Szemben a vénséges vén Ezüst Öreggel
megállunk, mikéntha csillagra meredten:

kilencen, akár a szarvasok, kilencen.

Magunkra riadva, patánkra maradva,
énekijesztő lett beszédünk is, zagyva.

Házunkból kimartan, hazánkából kiverten,
agancsunk boronál csak a kék hidegben.

Ágak, egek bőre horzsolódik tőle:
idő, koronánkat derező idő, te!

Jaj, ha megbrong a húr, gordonkán se szebben,
se halálosabban, se szerelmesebben,

ha elbrong ama húr az öreg kezekben:

megfutamodik a vér a rengetegben,
ez úttalan úton járó rengetegben!

Kilencen? Kilencszázkilencvenkilencen!

S úgy sokasul a szám, immár Négymilliárd
fölött inog, lobog, veresedik a bárd.

Ezüst Öreg! ha ránk szarvasok szaván szólsz,
halld meg hát az Arany Szarvasifjúságszót:

NEM ISZUNK CSATÁKRA CSENDÜLŐ POHÁRBÓL!

csak tiszta forrásból,
csak tiszta forrásból.

CSILLAGRA ZÁRT EGEK ALATT

In Memoriam Promethei

Isteni tolvajok ivadékát,
a Bükkhöz láncra ne verj engem,
gyáva véretem se futamítsd meg:
hazám, keselyűm, szerelmem!

Itt, e csillagra zárt egek alatt,
hol csak a cellám lenne tágabb,
kímélj a kaukázusi kintől:
Huszadik Század!

Írott kövekből szikrám ha pattan,
ne vakítsd meg a látnoki lángot,
taplóba tüzeimet ne törpítsd:
nem zsarátnok!

Túl a meglopott mennyei máglyán,
pokoli kikelet heve fűt rég.
Fenyvesből gyászt, koporsófákat
dönt ki a fűrés.

Halál varjai, holló-nagy pernyék
riognak rólunk a csillagokhoz.
Hallod ezt az őszt, Kaukázus?!
Károgva károg rám a kozmosz.

PARADICSOMI TŰZMADÁR

Dehogy a nyitja:
rabja teszi a kalitkát,
mert az a titka!

Ha van remény még:
ezt is, amaszt is a csillagi mélység
kulcsa kinyitja.

Szép mese!

Maga
az énekek éneke
dobog a bordák birodalmában.

Tüdőpuha már priccsem is,
ruganyozhat a szellem.

Félénk virágok
s vadrózsák rengetik csak a rácsot,
ha barmot szabadít
rájuk a reggel!

A láng
piros madara lobog,
énekel,
ugrál sorsa ellen.

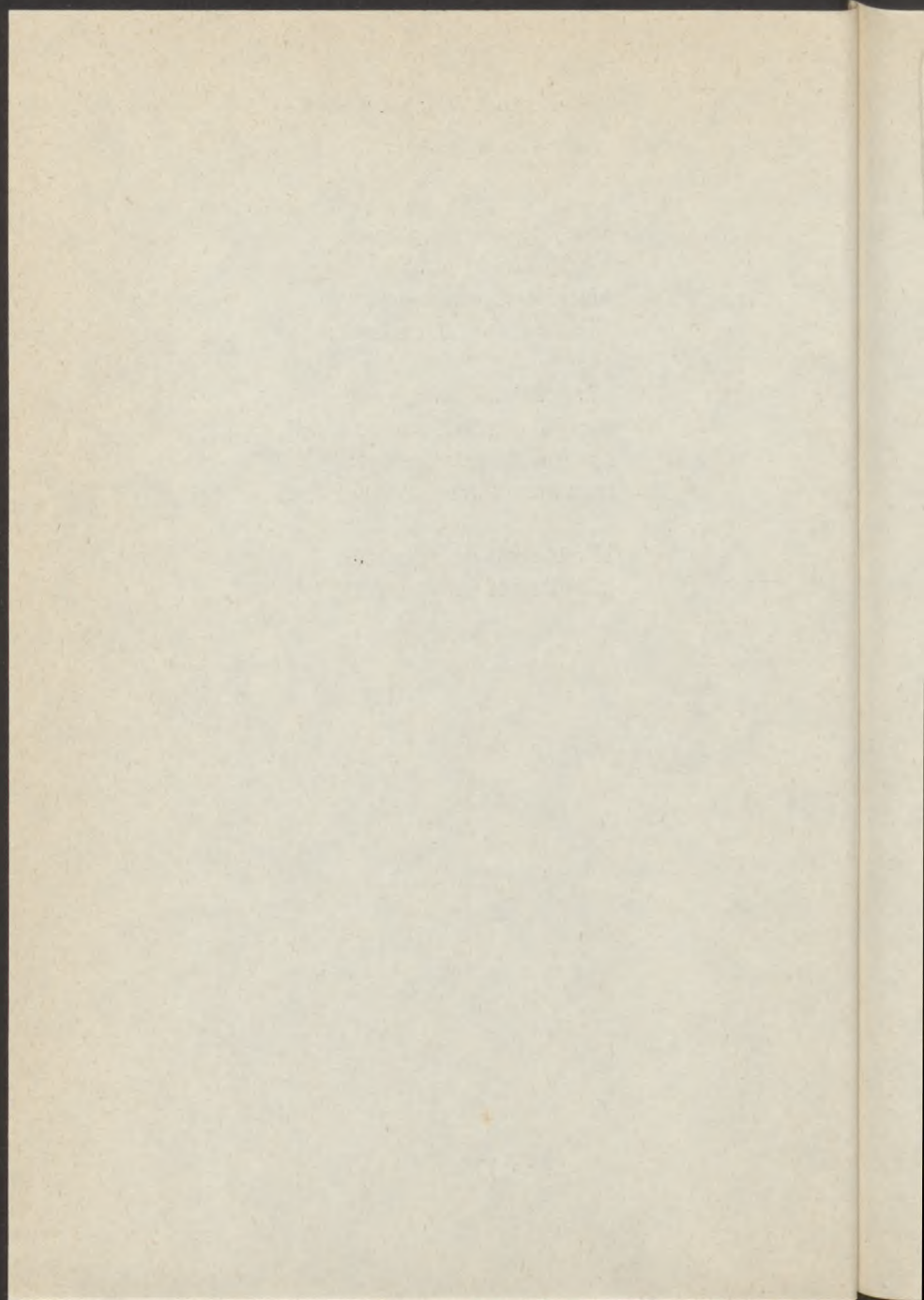
SZÁLL AZ ÉNEK

Kiss Benedekhez

Írsz jegenyék magasában,
madárlátta kis szobában,
ahová csak integetnek,
fölötte már mindeneknek;

mindeneknek fölötte már
csendül a csönd, szabad a száj,
s mérni mérhetetlenséget
nem marad más – csak az ének:

ki csillagról csillagra száll,
ki csillagról csillagra száll.

HUNGÁRIA KÁVÉHÁZ

Mottó:

- *Hungária Kávéház?*
- *Kávéház Hungaria!*

~ 50th Anniversary

HUNGARIAN KAYAKING

THE
HUNGARIAN KAYAKING
ASSOCIATION

SZÉKFOGLALÓ

E kávéházban, hol járvány az ihlet,
receptre jár a dupla, Cola, sör,
egy szék, egy asztal engem is megillet,
bár arcomon még lábon áll a szőr,

s pókhálózik pillámon a tekintet.
De hallga! hív az Eustach-féle kürt
a könyvelésben naprakész zsenikhez.
Mért bántaná az Érintő a Kört

e kávéházban, hol mér-tan az ihlet,
s szerkesztve töprengsz,
sorsod hátha így szebb:
magyar költő vagy, életed kiáltvány!

Hó hull, mégis rezseg a hó a járdán,
s alig állítják össze ím a cehhed:
törzsasztalodról oda a márvány.

KÁVÉ SZONETT

Idő, te aztán karburátor vagy!
Az örökmozgó Energiáé.
S te kétütemű piros motornak
vagy a sebességváltója: kávé!

Betűországút, ha cserben hagynak
gyalogos verseim igazáért,
legyen majd ez a szonett: talapzat!
Ihletem isteni italáé.

Ha meghalok, egy halhatatlan
kávéfőzőt viszek magammal!
Sejtem én, cinkos bűneim súgják:

rejt a pokol is tűzről pattant,
csillagszemű, ördögded Angyalt,
ki főz egy léleklendítő duplát.

IRODALMI ÉLET

Istenülnek a piacon
pegazus-lócsiszárok,
s öltre mennek – ó, kis haszon! –
a bajnok és a bájnok:

mert szent a rongy középszer,
mert szent a rongy középszer,
mert szent a rongy középszer,
mert szent a rongy középszer.

AZ ŐSTEHETSÉG

„Nem érdekel
a verseimre kushadt
kritikus had.

Cigányasszony!
jósolj nekem babért
krumpliért, babért.”

AJÁNLÁS

Hallod a kis nyugodtját?!

Ma ráér,
s könyörög hozzád
nyugtalanságért.

Bocsáss meg néki, herceg:
nem tudja, mit cselekszik!

VILÁGVÁROSI ÉJ

A nagyfeszültségű neonlugasokban
magányos Díszzők bibircsókolóznak.

HÁT TI KIK VAGYTOK?

Mi vagyunk a kurvák.
Se szerelem, se flört!
Palink mellén pénzért
pöndörgetjük a szőrt.

MAGYAR NÓTA

Kimegyek a timi-temetőbe,
béfekszem egy kipi-koporsóba.

FOLK BEAT

Kimegyek a temetőbe,
befekszem egy koporsóba.
Kukucskállok, kukucska:
hul-la, hul-la, hu-hul-la!

EGY RAKÁS VERSRŐL

Orrfacsaróak.
Vidd a fenébe!
Bűzlik a tollad
kék ürüléke.

PROGNÓZIS

Laptölte.
Pilinszky versfogyatkozása.
Kötetem
saját bőrömbé köttem.

[SZÉLJEGYZET

[Amiről beszélnek a szombatesték:
nem tűri el a nyomdafesték.

KÉT IDÉZET

- „ez az ország létezésem tere”
- „hogy nézni is tereh.”

RÍMEK

Nyelvészeti vizsga után

Szemere
szomorú
számara
számára

HOGY MIT CSINÁLJATOK ?!

Fiúk, fogjatok legyeket!
Töméntelent. Rengeteget.

Ti meg, lányok, taktusra,
tűzzétek egy kaktuszra!

KÖZBESZÓLÁSOK

– Uszítható a macskakő?!

*

– Minek állítja hát esküdözve,
hogy isten uccse

ő Che
öccse?!

*

– Ki a pocakos erszényű
papa hobója:

te ne tudnád,
te szépreményű,

hogy forradalmat sem hoz a gólya?!

*

– Kinek az ajkán
terror a dal már:
az forradalmár?!

UTOLSÓ HITVITÁM

avagy:
Ember a Holdon!

Hajdanán túl is a tülök Hold
csillagosba tévedt tulok volt.
Alant a sárba lovak léptek
égi patkóra tükörképet.

Minap egy rideg lelkipásztor
így papolt hitfogyatkozáskor:
„Meglásd, a mennyei betyár Hold
még elköti Istent a Nyájtól!

Én meg részvéttel válaszoltam:
Ó, aki minden nőt bevérez,
s Jónással, cettel, tankhajókkal

az Óceánt is megemeli,
annak, Domine, semmiség ez.
Teheti, istenkém, teheti!

/ NYÍLT LEVÉL

Szavaimat hogy öld,
hogy szárnyát szegd a dalnak,
jogot, te önjelölt,
kitől kaptál, ha kaptad?!

Ne énvelem közöld,
csak válaszolj magadnak.

Engemet ez a Föld,
ki véneidnél vénebb:
fiaként üdvözölt,
s énekek énekének

fogadott föl a zöld.

Nem: csillagra cselédnek!

EZÜST RABLÁNC

*Dr. Szeleczy Mária-nak és Dr. Juhász Pál-nak:
öleléssel*

THE RAILWAY

By the Hon. Mr. Justice Gwynne

London

1887

T
E
ÉGRE-TÁRT-KARÚ
H
A
T
A
L
M
A
S
IS
TEN

Utolsó tantuszommal,
a teleholddal hívom föl a figyelmed:
úgy dől belőlem a dögszag,
mint egy fölakasztott kutyából.

ESET

Édesanyám!
Mi van akkor,
tudod-e,

tudod-e,
édesanyám,
mi van akkor:

ha megőszült
magzatod
álmában

visszaordít
öled
odújába?

SÖTÉTEDEM

Esteledik a Zéró
kilométerköve:

sötétedem én is.

Csillagok bronzából a Mester
most önti fölém
az egek nagyharangját.

Fúj a szél is.

Végem
van.

LAKÓTELEPI JÉZUS

Préter Károlynak

Hogy ragyognak levetett rongyaid a holdsütésben!
Koponyádön csillagok töviskoszorúja, és hallod, ahogy
el-el pattan, zéróvá zörren halántékodon a hajszaál.
Göndörebbe vagy már a görbe tereknél is, göndörebbe.

Három világtáj hatalmaival pörölsz az emberiségért,
és villámlanak körben az egek minden szavadra.
Dicsértessék hát a te neved, lakótelepi Jézus!

Ki a megmondhatója, hogy mióta állsz itt?
Meztelen vagy, mozdulatlan, fejed körül piros derengés.

Szirénaszóval jönnek érted a fehér köpenyesek.

EGY SÜKET ÉS VAK ISTEN
PANASZFALÁRA

Láttuk, uram, remegtük
pupillád fényrobbanását,
féltünk, úgy hadonásztál
fényszóró két karoddal;

és hallottuk, uram,
fütyülsz a fájdalomra:
bombákkal hamisan!
Te, Az Abszolút Hallás.

És volt képed, uram,
állni a hullá Holdra,
s volt bőr is arcodon,

hogy süketen, vakon
egy világot vezényelj!
Köpvén a csillagokra.

IMMÁR TIZEST LŐ

Ezen a szélbe bugyolált bolygón,
e méregzöld, megkergült Földön,
mit keresel te köztünk mosolygón,
mondd, mit akarsz itt, szerelem, álom,

e mozgósítható világon?

Énekeimre Isten is ráúnt.
Futnék, de gömbölyű földön hova?!
Huzatosak a lőtéri bábuk:
tizest lő immár a kiskatona.

AKI MAGA ELÉ MERED

Domokos Mátyásnak

Őrültek háza. Éjszaka.
Vizelet szaga. Vér szaga.

Hold veri rám az ablakot.
Fenyegetnek a csillagok.

Micsoda ősi félelem
fagya dermeszti éjjelem.

De én tagadom, hogy a félhold
szabadította rám a tébolyt!

Gyilokkal néz farkas-szemet,
aki maga elé mered.

S iszonyú huzat járja át
koponyáját és mellkasát.

CSENGÉS EZÜST EMLÉKE SZÁLL

Tél! palotádnak padlása füst, köd,
nem golfozik ott egér dióval,
ezüstöt hallok én, színezüstöt,
dehogy száncsengő halkul a hóban:

harminc ezüst ez, szétgurulóban!

Ne suhogj hozzám hollóselyemben,
hol leszek én már, mire kivirrad!
Hars kakasokkal, mint ama reggel,
Pilátus pendelye virít csak.

S rongyaim várnak rád a veremben.

KOVÁCS ISTVÁNHOZ

Kinek szemébe
csöppent a tenger,
helyét nem leli
már sohatöbbé.

*

Sejtből sejtelem
úgy lehetsz, testvér,
ha sütkérezel
a kezdeteknél.

Szólítsd lánykori
nevén a mákot,
kit a kikelet
megkoronázott:

mielőtt május
ragyája rád ég,
s megrontanának
Szent Bonifácék!

*

Testvér, kell hogy a
játszmát megnyerd:
fordítsd le magyarra
a Tengert!

TE ÜSS AGYON!

Fokozhatatlan Jákob létrája,
hiába újhodnak meg a vénék.
Ablaknál ülök. Gyöngybaglyasodva
lesem a hulla Holdat. Félek.

Zuhanj rám, te üss agyon, te drága
csillagok röge, vak pacsirtája!

FÉLEK MÁR

Félek már magamtól,
félek, nagyon félek,
félek, ha megvillan,
késétől e kéznek.

Házam is, hazám is
csontig kifehérült,
anyámat átkozom,
világra miért szült.

Mért szültél világra
anyácskám, szerelmem:
magam vagyok immár,
nincs már hová lennem.

HALÁL UR!

Mint a betonbontó,
légkalapácsos ember,
úgy remegtem színed előtt:

de nem akasztottam föl magam,
nyelvem világra nem öltöttem.

Ócsontságod ezért
meglehet, hogy átkoz,
ám jogom van,
jogom:

a természetes halálhoz.

HALÁLRA VÁLTAN

Azt hittem én már,
csak arra gondoltam szinte halálra váltan,
hogy elcsavargok
egy éji folyó fényoszlopcsarnokában.

Az éjféli víz vonzott engem,
az éjféli víz panteonja:
tükörképe a teleholdnak
nyelvemen volt már szentséges ostya.

DALTALANUL

Elhagyott minden.
Isten se pártol.
Száműzetett az
ének a számról.

Sisakos tollam
bebábozódik.
Nincs dal! Az ember
csak átkozódik.

HOLTPONT

1

Jaj, most vagyok csak
igazán árva,
sárgaház sahja,
kékség királya,

most vagyok én csak
igazán árva:
görbe fának is
egyenes lángja!

2

Mint ama nagy, hamuhodó madár,
ki tolla tábortüzéből éled,
üzenem neked – a szél megtalál –,
hogyan élek, barátom, újra élek:

mint ama nagy, hamuhodó madár.

3

Add már ajakamnak a szót,
idegeimre a vonót,
zendítsd rám a csontok csöndjét,
azt a száz csillagra valót!

Add már ajakamnak a szót,
kifütyülnek így a rigók,
dárídót csapnak, dárídót!

Add már ajakamnak a szót,
a pokolra hurcolhatót:

a tűzben is vacogtatót!

BÚCSÚ

Hát megnyílt a föld alattad, Pistám!
Már méteres lehet szakállad.
Érted én, árván maradt tanítvány,
üvölthetnék, mint a vadállat.

De csak nézek nagy, szárazkút szemmel.
Rám az ég tekintetteddel bámul,
s megszólít a hó, zarándok tenger,
Szófiában, kormosistvánul.

Mert Mecséren vagy Ágborisréten,
kölykes, métázó vadnyulak közt:
egy kisfiú szavalja Vackort!
Maga az Isten ül vele szemközt.

I
T
T
NYUGSZIK
N
A
G
Y

L kikeleti zöldözönben
Á vigyázlak világba öltözötten
S orcámra permeteg bánat nem kell
Z fájdalom vizének ott a tenger
L ZENG HANT ALÓL IS ZENG
Ó A SZAVAD ZENG
NINCS SEMMI ÚJ A FÖLD ALATT SEM

SZAVAM

Szavam csillagfegyelmű ének.
Engem a szabadság igazgat.
Így vagyok én a legszegényebb,
gazdagnak is így vagyok gazdag.

Repülőre, hajóra szállnék
bejárni birtokom: a Földet.
Tudom, hogy zöld a fű, a táj szép,
de van vidék, hol a fű zöldebb.

Engem a szabadság igazgat.
Szavam csillagfegyelmű ének.
Gazdagnak is így vagyok gazdag,
s így vagyok én a legszegényebb.

BÁBUTOK BÚBJÁN

Énekjesztő korban élek.

Süveg a szélben hogyha biccent,
avagy egy kabát ujja nemet int:
rebben a raj, hogy a zenit zeng!
Csupa egyenrongy a Mák-Föld megint.

Közösíts ki, Zarándokének!

Delej se bolondítson délnek,
mint sárguláskor e sok süvöltőt.
Riogjatok csak, szeplőzzétek
szemem égalját: seregély költők!

Bábutok búbján billegdélek.

A MÉLYSÉGEKBŐL

Kondor Bélához

Piros portája, rőt udvara: van!
Kivégző udvara: nincs a Holdnak.
Kukorikútlan, roppant reggelén
míves kövek sem tanakodnak.

Bölcsebb a szikla, ha nincs mestere?!
Csöndje, türelme csillagi kölcsön.
Rózsa már nem, csak ballada terem
a terméketlen néhai földön.

Mert újra idejár lopni, ölni
a mélységekből egy Bukott Angyal.
Vak térzenére kering a többi:
húzzák nekik a műszerfallal,

hogy zeng a zenit, remeg a nadír!
Nagy szárnyuk kint az éj fogasán lóg,
szeplős haváról hallgat ám a hír:
titok a tollak pöttye, mert vádpont.

Nincs bűn, amire van magyarázat.
Öltél: bűnös vagy Huszadik Század!
Ezért csillagra zárom a szemed,
s énekre csikordítom a szádat.

Föltéped kilenc fénygömb-lakatom?
Túl a Plútón se ragyog bocsánat!
Kuss az anyádba vissza, te barom:
Ábelra Merőleges Vadállat.

IFJÚSÁG,
MINT SÓLYOMMADÁR

Jaj, Te! akinek olyan hosszú
haja nőtt, mint a fűzfavessző!
Miről merengsz úgy, hova tűnődsz,
hogypárodnak is, ki veled időz,
ökörnyálat húz kontyából az ősz?

Vallasd meg inkább öklödet, szóljon:
vissza miért nem suhog rá sólyom,
e kezes állat már hozzád se hú?!
S tudod-e azt, te Dávid-erejű,
hogynem kesztyűd, nem is a keselyű:

te ijesztetted világgá, kóbor!
Mert ezüst rablánc csörög csuklódon.

POTOMSÁG

Petőfi Sándor utolsó szavára

Ingyen idő, májusi potomság!
Csillagerővel nyílnak a rózsák.

Radarernyőt bont, pörög a kapor,
tökvirág darázsreaktora zsong.

Vagyok egy vén csillag kiszemeltje:
gáttalan galaktikáim kertje.

Nyílik az ég, ha csuknak a bankok!
Nézd, uramisten: micsoda bankók!

Lótuszülésben húz napkeletre
rongyarany szőnyegén Ady Endre.

Íme, a sarkokig tárt valóság!
Verejtékezi lovát a Lóság.

Tovatündököl asszonyom, alszik.
Haja zúg. Ezüst combja közt partfis.

Életen innen, túl a halálon:
kisfiam is száll! Kék lova álom.

SZPARTAKUSZ ÉNEKEL

Ő népekkel játszat
gladiátorosdit,
izgul, ha megfutamodik a vér.
Ővé a dísztribün,
páholya piroslik.
A teste hájas, lelke ösztövé.

HITFOGYATKOZÁS

Adhin Persaud-nak

Dióverőfény. Rezgőnyárfa
idegösszeroppanása.

Sisakból makk, emberfej pottyán.
Hitfogvatkozás játszik napommal.

Koppanás, csönd: ez lett a ritmus.
Mezőn új csaták csontja virít most.

Győzelem?! Harminc ezüsttel győztek!
Énekelem hát: júdás idő ez,

s úgy meredek a kereszt fiára,
kiropan bogyószemem világa.

Csoda nincs! Lám, a sós vér is felforr:
tréningezik velem a terror,

ördögszekerek után köttet,
csúfolja testemmel a Földet.

Fogadna fiának is: ha élve
törhet az idő kerekébe.

De alku sincs! hát hosszú hajammal
söpreti avar forradalmam.

Süvíts, süketíts Hatalmi Lárma,
véníts Hetvenhét Tornyodba zárva:

ellened én, Ember az őszben,
immár halálíg levetkőztem.

SZÉP ELMULÁS,
GYÖNYÖRŰ ENYÉSZET

Rettegem itt a csillagok titkát,
hunorgok: hátha kerengő kripták?!

Ezen a haláltávlátú bolygón
nem tudok tűnődni még mosolygón.

Elég, ha egy száraz ágra nézek,
odavan máris minden kedvem.

Szép elmulás, gyönyörű enyészet:
mért nem tudsz megvigasztalni engem?

POKOLBÓL JÖVET

*Dr. Dér Piroskának, Dr. Nádas Máriának,
Dr. Bitter Istvánnak, Dr. Karczag Istvánnak,
Dr. Récsy Bélának, Dr. Sombor Gábornak;
köszönettel*

Ifjúságnak háttal,
hosszú, nagy víz mellé,
kiültetem kölyök szívem
csillag alá, kőre.

Dobogná ki, verné,
lüktetné világgá,
ami fáj és lehetetlen
immáron kibírni.

Így az a vers indul,
mihez végső pontot
görgethet akár maga a
dátumos halál is.

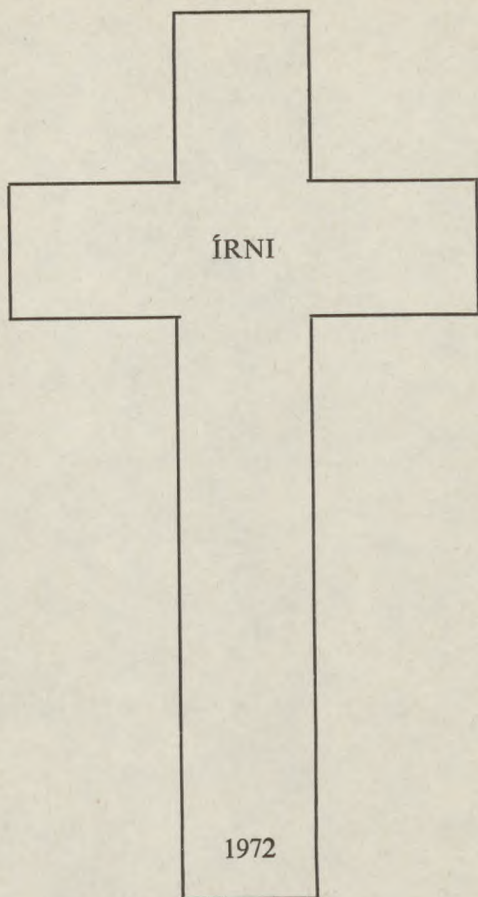
Harmincnyolc évgyűrű
arany tüze őrjít,
pántolódik homlokomra
a negyvenedik már.

Jövök a pokolból,
kór tüze ragyogtat,
megettem egy mázsa gyógyszert,
mégsem enyhül kínom.

Jövök a pokolból,
immáron öt éve
úgy járok én oda, mintha
otthonomba mennék.

Otthonomba, végleg
tébolydába zárva:
ments meg engem, ifjúságom,
te egyetlen, árva.

AZ ÉN KERESZTEM

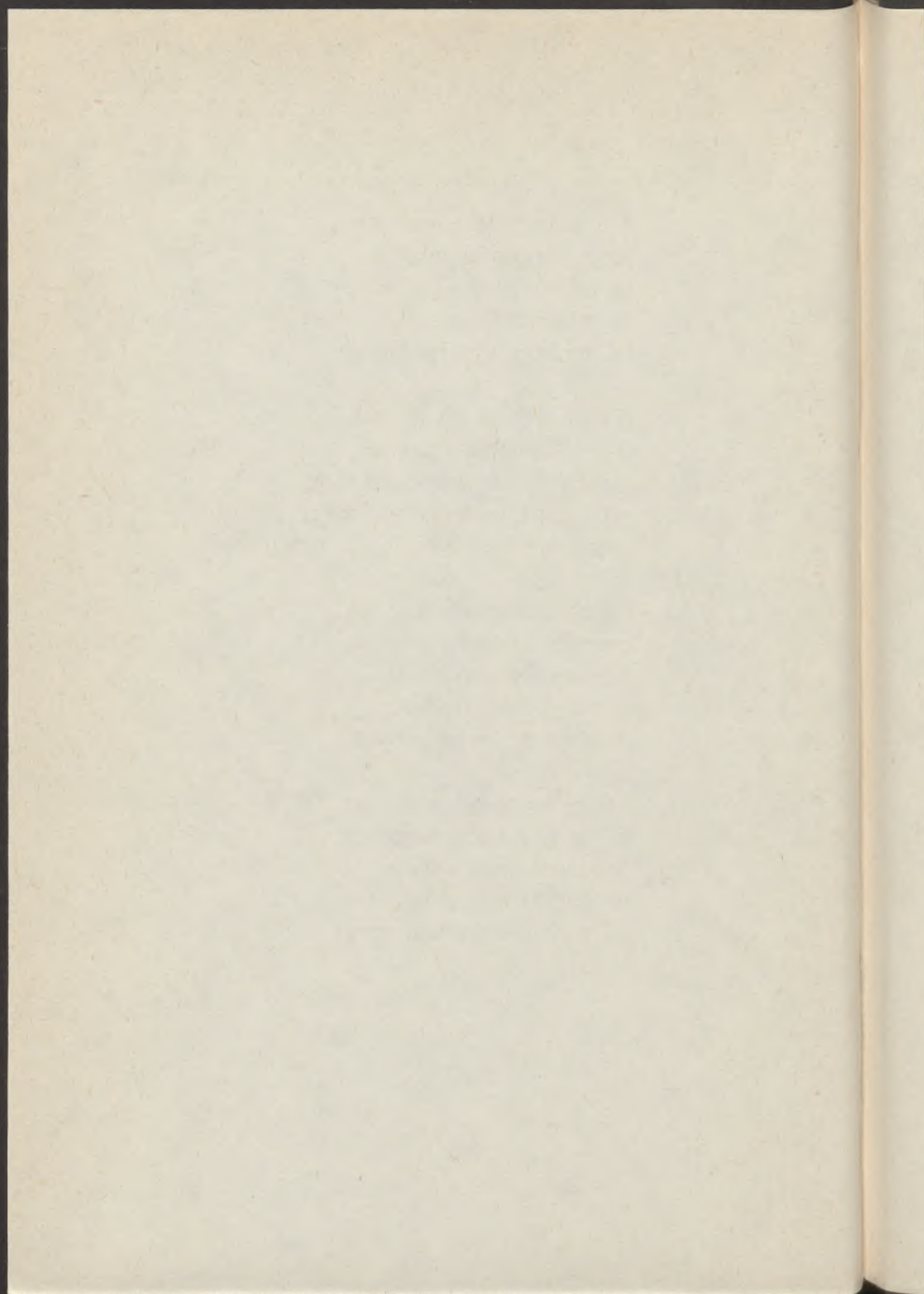
SZÉLKIÁLTÓ

Jaj, ne hagyjatok magamra,
jaj, ne hagyjatok magamra,
ne száműzzetek a dalba,
ne száműzzetek a dalba:
jaj, ne hagyjatok magamra!

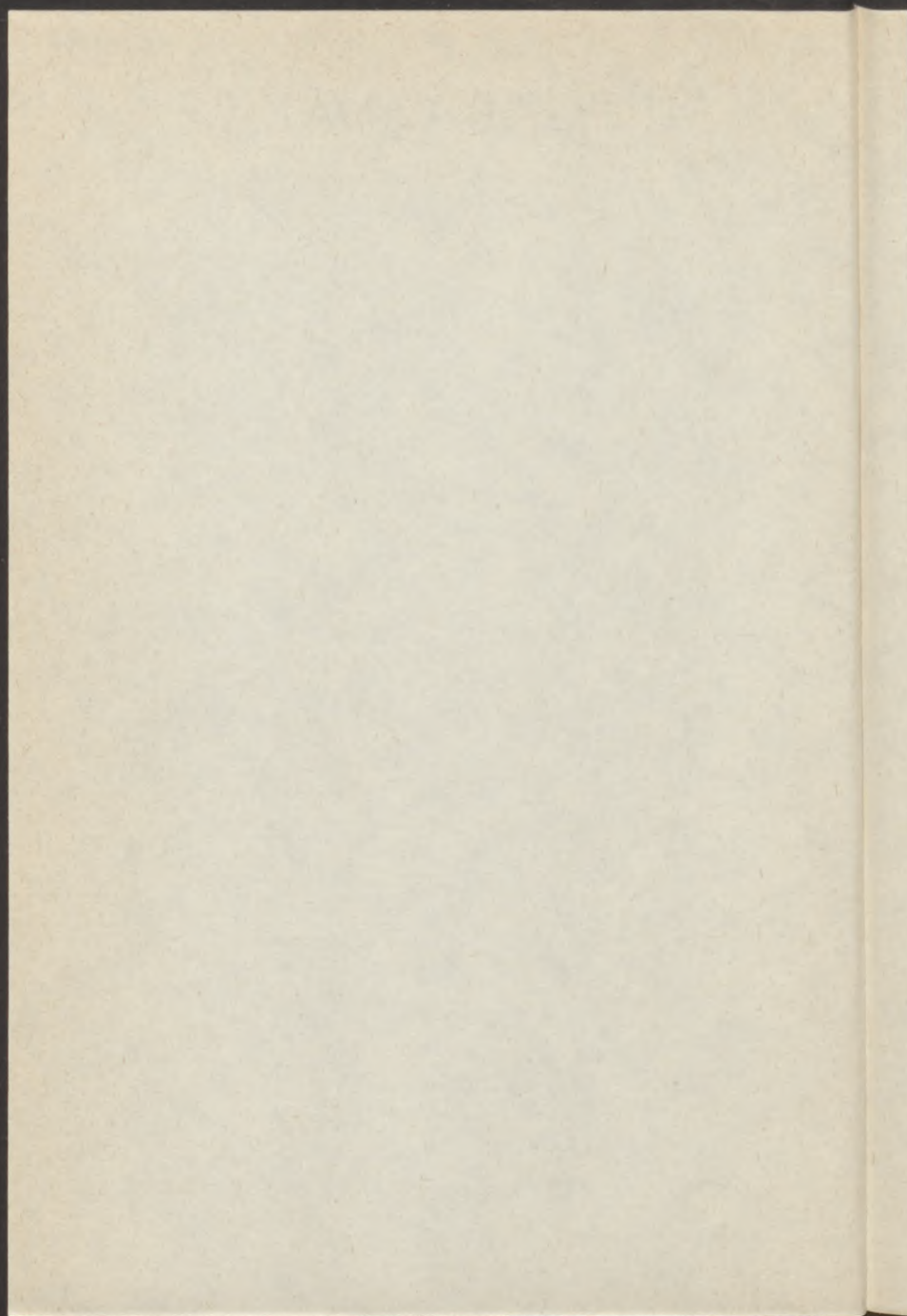
Furcsa tömlőc ám az ének,
furcsa tömlőc ám az ének,
rabja vagy, de mégse véd meg,
rabja vagy, de mégse véd meg:
furcsa tömlőc ám az ének.

Engemet ha árván hagytok,
engemet ha árván hagytok,
ti is egyedül maradtok,
ti is egyedül maradtok:
engemet ha árván hagytok.

Jaj, ne hagyjatok magamra,
jaj, ne hagyjatok magamra,
ne száműzzetek a dalba,
ne száműzzetek a dalba:
jaj, ne hagyjatok magamra!

MÉZGARÁZDÁK

HULL A HÓ

Zirr, zurr, zurrogó!
Sziszeg a szél,
hull a hó.

Zirr, zurr, zurrogó!
Ragyog a sok
hógolyó.

Zirr, zurr, zurrogó!
Játszani jó,
jaj de jó!

Zirr, zurr, zurrogó!
Állj be közénk,
Télapó!

TÉLI VÁGTA

Suhog is,
sajog is,
közécserdít a kocsis:
juhahé,
juhahó!

Fut a pej,
a fakó.

Haza ám
hét hazán
száll keresztül ez a szán:
juhahé,
juhahó!

Fúj a szél,
hull a hó.

Ragyog is
a kocsis,
lobognak a lovak is:
juhahé,
juhahó!

Csodaszép,
csudajó!

Híd alatt
kis patak.
Hopp! – lehuppan a kalap.
Hóha-hó,
pej, fakó!
Raped a jég,
nevet a hó.

ORDAS

Ordas vagyok,
éhes ordas,
ha üvöltök,
összeborzadsz.

Fölfaltam hét
pásztor nyáját,
meg Piroska
nagymamáját.

Mégis mindig
éhes vagyok,
süt rám a Hold,
fogam ragyog.

LACKÓ LOVA

Homloka csillag,
patája tapló,
négy kese lábán
holdbeli patkó:
 meg ami fogná,
 nincs az a lasszó!

Kengyele rézből
nyerge aranyló,
zúg a sörénye,
szárnya havat szór.
 Hogyan, hogyan nem:
 betőri Lackó!

A KISOKOS

- Hé, Csabi! Télapó
kis unokaöccse!
Hófúvásba hívlak
hemperegni, jössz-e?
- Nem!
- Azt a fűzfánfüttyülőjét,
micsoda legény vagy?!
- Nem akarok náthás lenni,
ennyi az egész csak!

VADÁSZDALOCSKA

Róka, terítsd le a bundád!
Hideg a föld, minden havas.
Hová térdeljen, ha jön a
hóvirágbúvölő Tavasz?

NAPKELTŐ

Süss föl, ébredj meg, Napocska!
Téged vár a tündöklő fű,
érted sír a harmatos fa:
süss föl, ébredj meg, Napocska!

Ugorj ki az ágyból gyorsan,
kergesd el a fagyot innét:
ijesztgeti, csiklandozza
a sok dundi sárgadinnyét!

Süss ki hát, süss föl, ragyogj rám:
ébredj meg Édes Napocskám!

GOND

Elvesztettem szóló dudám,
el is fenekelt apukám.
Azt délelőtt, ez délután:
egyik baj a másik után!

KINEK HOGY!

- Nekem például úgy tűnik,
a Hold egy sárga kotlós.
Hasonlíthatnám hát szőke csibéit
máshoz, mint csillagokhoz?
- Nekem kék asztalterítőn
molnárkalácsot formáz,
s édesanyám tenyerébe
söpri a sok csillagmorzsát.
- Nekem koldustányér, mit
haragom fölborított.
S a csillagok: szétgurult
fillérek, forintok.
- Holdam, tantuszom,
réz telefonérme!
Veled én a mindenséget
hívom beszélgetésre.
- Bravó, fiúk! Ezek után
már szólni is restellek:
nekem a Hold s a csillag is
csupáncsak égitetek.

REZEDA-ÁLOM

Zsong a libapást, zsong,
kék harangvirág bong,
piros szitakötőt fogtam:
megvagy, Ifjúságom!

Jaj, rezeda-álom,
remegtet halálom,
lány és tízéves az Isten,
ujjait számlálom:

Merkur, Vénusz, Föld, Mars,
Jupiter, Szaturnusz,
Uránusz, Neptunusz, Plútó,
s tizedik a Nap: fuss!

No madárijesztő,
vigyen el a kórság,
ide azzal a kabáttal,
s irány a mennyország!

Magasan repülnek,
nyílhegyek a fecskék,
csillagokra aggatják föl
a függönyös estét.

MÉZGARÁZDÁK

Három bocsok odúztatnak,
rengetik a cseregallyat:
brumma-brumm, vélünk tarts,
nincs jobb, mint a mézes mancs.

Hol van Medve papa kedve?
Sziklát két vállra fektetne!
Brumma-brumm, brom-brom-brom,
kirabolták barlangom.

Reng a cserfa, zeng az erdő,
fölríad a Méhkirálynő:
zümi-zümm, zümi-zümm,
ki csámcsog ily jóízűn?

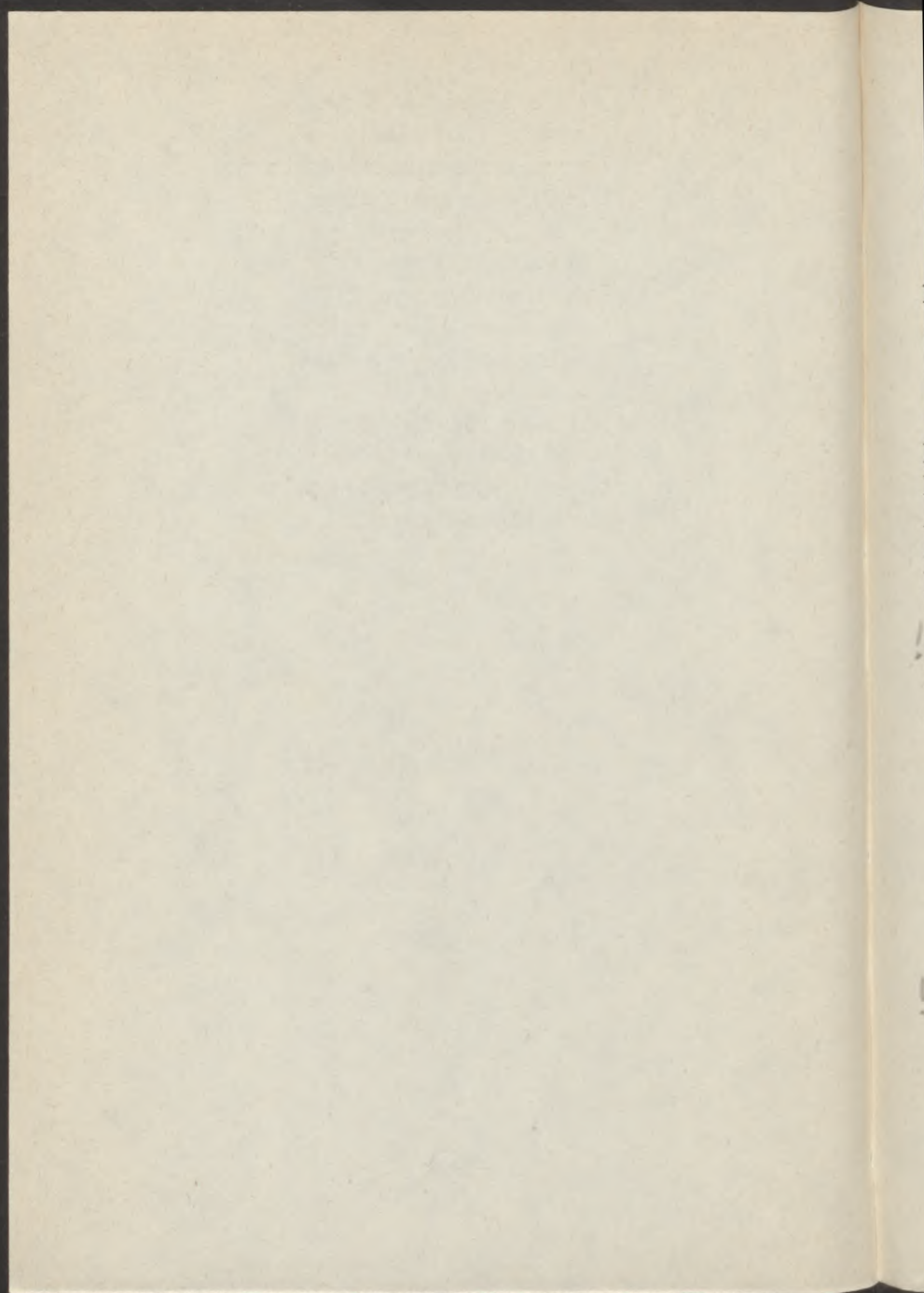
Ki veri föl rajom álmát?!
Ej, ti három mézgarázdák!
Riadó, méhecskék,
oda lett a lépesméz!

Fullánkot szegezz, előre!
Cél: a három bocsok bőre!
Zümi-zümm, daganat,
csipd, szúrd, ne hagyd magadat!

Ázott bokrot szél ha rázza,
rí a három mézgarázda:
brümmi-brümm, brüm-brüm-brüm,
brümmi-brümmi brühühüm.

Úgy vakargatják magukat,
hahotáznak a vadnyulak:
maki-mak-mak, maki-mak,
drágább a méz, mint a makk!

Sziklát két vállra fektette,
megjő Medve papa kedve:
brumma-brumm, bro-ho-hom,
jöszte, három kisbarmom!

TARTALOM

JÚDÁS IDŐ

1941. III. 23. / 7

FEKETE TRÓN

Diófa / 11	Lobogó gyász / 20
Ragyogásban / 12	Mert nagyon sújt és szeret / 21
Akit a gyász felöltöztet / 13	Csendélet / 22
Sírató / 14	Temető ég / 23
Kit koldus hazámnak hívok / 15	Mindenség Déva-vára / 24
Ismeretlen katona / 16	Szemfedő föld / 25
Fekete trón / 18	*Magyarország! / 26
A fűrjfutású / 19	

BÜKKSZENTERZSÉBET

Bükkszenterzsébet / 31	Sereg liba élén / 42
Hurrá! / 32	A sánta suszter / 43
Márciusra / 33	Hegyi legelőn / 44
Feslő fák erejére / 34	Nyárutó / 46
Micsoda évszak / 35	Vezérökör / 47
Országos vigyázzban / 38	Irigykedő / 48
Pofon / 39	Szüret után / 49
Vihar előtt a réten / 41	Gunaram, jajgass! / 50

El / 51
...! / 52
Jégvirág / 53

1951 / 54
Hol ifjúságod tűnt el / 55

MONOLÓG A PÓDIUMON

Kérem! / 59
Kis fehér kakas / 60
Kikelet Hortobágyról / 62
A Nagy Szavak
 körútján / 63
Azok a jegenyék / 65
Itt / 67
Senki földjén / 69
Első év / 70
Filléreitek / 71
Engedje meg, hogy
 bemutassam! / 72
Sejhaj / 74
Hó hull / 75
Warnemünde / 76
Monológ a pódiumon / 78
Szárszó / 80

A föld alól is / 81
Zúg Március / 83
A kör átváltozásai / 84
Csillagvirágváza / 85
Mert / 88
Piros pánt rajtam / 89
Rege, rege, Ráró! / 90
Szárnyas oltár / 92
Napóra / 94
Tengerlátó / 95
Apollinaire / 98
Könyörtelen könyörgés / 99
Erőforrás / 100
Fény a bilincsen / 101
Meleg zsák / 103
Pohárköszöntő / 104

ÁVE, ÉVA!

Koratavasz / 109
Diridon / 110
Kenderáztató / 111
Zöld láz / 112

Cigány kikelet / 113
Irány: Pétervására! / 114
Viktória / 115
Szerelemhajnal / 116

Termékeny éj / 117
A szűz / 118
Fákat altat a szél / 119
Tüzem, lobogóm! / 120
Egészségedre:
Krisztina! / 121
Egy pillanat rögzítése / 122
Csönddel cserepezve / 124
Hogy kibírjam / 125
Hófehérke / 126
Kikeleték / 127
Kikiáltó / 128
Ezüsthíd / 129
Nudista strandon / 130
Van egy világ / 132
Angyali üdvözet / 133
Tél / 134

Áve, Éva! / 135
Végtelenül / 136
Illegális nászéjszaka / 137
Abortusz után / 139
Derengők / 140
Az én kicsi fiam / 142
A szerelem szélén / 143
Fellegajtó / 145
Szerelemijesztő / 146
Várvaváró / 147
A szerelemtől végleg
eloldva / 148
Szidom az istened / 149
Hamis jegyben / 150
Veronikon / 151
Ének virág helyett / 152

ŐSZVILÁG

Hanyatlásvégi nyár / 157
Amerre a Nap lejár / 158
Balatoni képeslapok / 160
Őszelő / 161
Fán maradt levelek / 162
Hazáig / 163
Őszidő / 164

Ősz fa / 165
Naplemente / 166
Őszvilág / 167
Akár a szarvasok / 171
Csillagra zárt egek alatt / 173
Paradicsomi tűzmadár / 174
Száll az ének / 175

HUNGÁRIA KÁVÉHÁZ

Székfoglaló / 179	Egy rakás versről / 188
Kávészonett / 180	Prognózis / 189
Irodalmi élet / 181	Széljegyzet / 190
Az őstehetség / 182	Két idézet / 191
Ajánlás / 183	Rímek / 192
Világvárosi éj / 184	Hogy mit csináljatok?! / 193
Hát ti kik vagytok? / 185	Közbeszólások / 194
Magyar nóta / 186	Utolsó hitvitám / 195
Folk beat / 187	Nyílt levél / 196

EZÜST RABLÁNC

Te égre-tárt-karú... / 199	Holtpont / 213
Eset / 200	Búcsú / 215
Sötétedem / 201	Itt nyugszik N.L. / 216
Lakótelepi Jézus / 202	Szavam / 217
Egy süket és vak	Bábutok búbján / 218
Isten... / 203	A mélységekből / 219
Immár tízest lő / 204	Ifjúság mint
Aki maga elé mered / 205	sólyommadár / 220
Csengés ezüst emléke	Potomság / 221
száll / 206	Szpartakusz énekel / 222
Kovács Istvánhoz / 207	Hitfogyatkozás / 223
Te üss agyon! / 208	Szép elmúlás, gyönyörű
Félek már / 209	enyészet / 225
Halál Úr! / 210	Pokolból jövet / 226
Halálra váltan / 211	Az én keresztem / 228
Daltalanul / 212	Szélkiáltó / 229

MÉZGARÁZDÁK

Hull a hó / 233

Téli vágta / 234

Ordas / 236

Lackó lova / 237

A kisokos / 238

Vadász dalocska / 239

Napkeltő / 240

Gond / 241

Kinek hogy! / 242

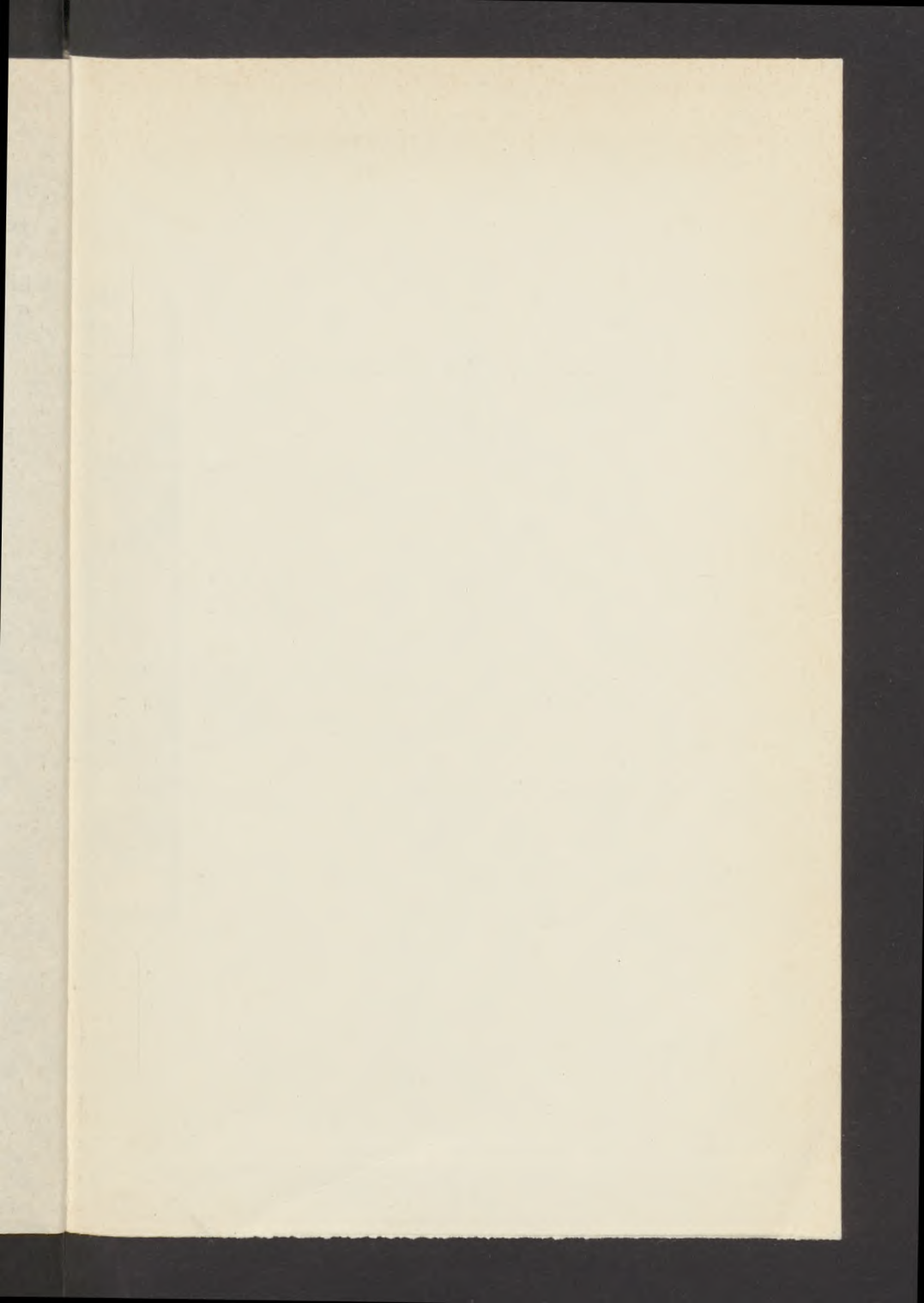
Rezeda-álom / 243

Mézgarázdák / 244

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ
FELELŐS VEZETŐ ILLÉS ENDRE IGAZGATÓ
A KIADVÁNY AZ ATHENAEUM NYOMDÁBAN KÉSZÜLT
BUDAPESTEN, 1984-BEN
MUNKASZÁM 83.1694
FELELŐS VEZETŐ SZLÁVIK ANDRÁS VEZÉRIGAZGATÓ
FELELŐS SZERKESZTŐ DOMOKOS MÁTYÁS
KÉPSZERKESZTŐ ZSOLDOS VERA
MŰSZAKI VEZETŐ GINÁCS LÁSZLÓ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ DÉRI ERZSÉBET
A BORÍTÓ- ÉS KÖTÉSTERV SZEIFT BÉLA MUNKÁJA
A SZERZŐ FÉNYKÉPÉT VAHL OTTÓ KÉSZÍTETTE
MEGJELENT 12,8 A/5 ÍV TERJEDELEMBEN
SZ 3891-1-8485

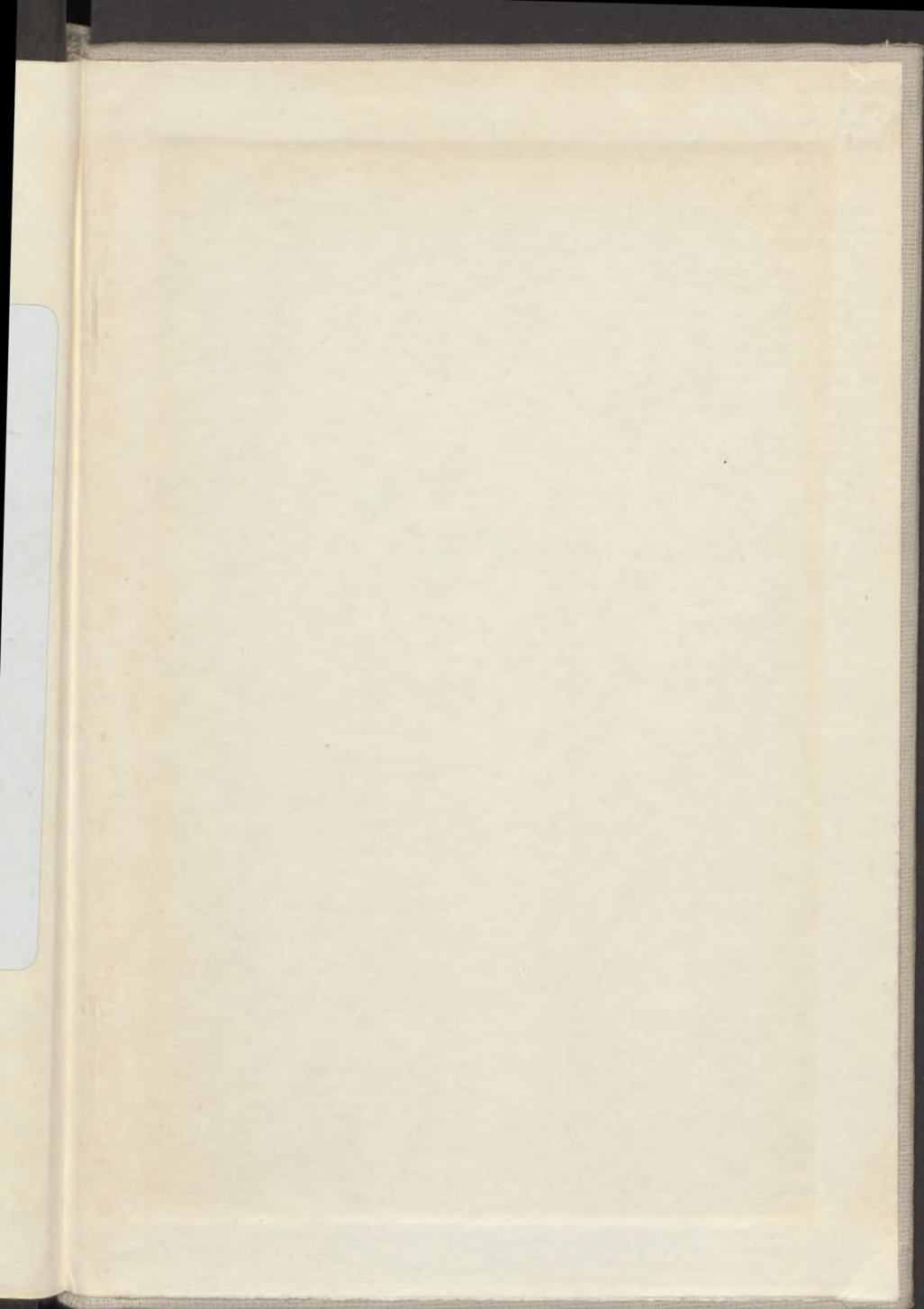
ISBN 963 15 2515 5

3483

strandstad

29-Ft

Utassy József · JÜDÁS IDŐ